

မြန်မာ

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ

လက်ဒီပချစ်သူ

မိမိအောင်

လင်္ကာဒီပချစ်သူ

အပိုင်း(၁)

ရာဝဏ၏ အောင်ပွဲ

တိုင်းခန်းပြည်သူ ... ဆုထူကြွေးသံ

ကောင်းချီးငယ်ကြွေးညံ့သံ ... အောင်ပွဲဇေယျာ

စည်သည်နှင့် သာ ... ရာကြူး သက်တော် ရည်

စံမည် လေပျော်ကြောင်းရေး ...

ဘယ်ဘယ်မာန်ရန်တင်းငယ်ဝေး ... (ရင့်ကျူး ငယ် -မန္တပတ်ပျိုး)

အဌမပဗ္ဗတ၏ တောင်ထွတ်ပေါ် သို့ ကျွန်ုပ်၏ ညှာခြေကိုတင်လိုက်မိသည်နှင့် တောင်ခြေဆီမှ ပရိတ်သတ်၏ ကောင်းချီးဩဘာသံ သည် ကျွန်ုပ်ရ်နေရာ တောင်ဖျားဆီသို့ လွင့်ပုံ၍ တက်လာပေသည်။

"လူစွမ်းကောင်း ရာဝဏ"

"ခြာဝိဒိယန်တို့ရဲ့ သူရဲကောင်း"

"အိန္ဒြေဒေသရဲ့ အသည်းနှလုံး"

တောင်ခြေမှ ပရိသတ်တို့သည် ဦးရစ်ခေါင်းပေါင်းများ ကို လေထဲတွင် မြှောက်ပစ်နေကြသည်။ မိုးသက်လေ၏ အရှိန်တွင် သူတို့၏ အဝတ်နီစများ သံသံလှုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ရောက် နေသော အဌမပဗ္ဗတ၏ တောင်ထိပ်၌ မူလပြင်းတိုက်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရေညှိရောင် ဝတ်ရုံစသည် တိမ်တိုက်စများ နှင့် အတူ တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေသည်။ မောပန်းခြင်းသည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်ဝတွင် အကြိတ်အခဲအ ဖြစ်စုတည်နေသည်ဟုထင်ရသည်။ အေးစိမ့်သော တောင်ပေါ်လေသည်ကျွန်ုပ်၏ နှမ်းနယ်မှု များ ကို မဖြေဖျောက် နိုင်ချေ။ နှင်းငွေ့များ စိုစွတ်နေသည့်ကြားမှ ကျွန်ုပ်၏

နဖူးပြင်ထက်ဝယ်ချွေးသီးချွေးပေါက်ကြီးများ တွဲခိုနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်အတွင်းမှ သံလျက်သည် သွေးများဖြင့် ချင်းချင်းနီနေသည်။ လွန်ခဲ့သော လေးမကြာခန့်ကမှ ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်ဖြင့် ဦးခေါင်ပြတ်ခဲ့ရသည့် မြွေဟောက်ကြီး၏ အမြီးပိုင်းသည် တဆတ်ဆတ်တုန်ခါနေသည်။ မြွေဟောက်ကြီး၏ ခေါင်းပိုင်းကား မလှုပ်နိုင်တော့။

"တောင်နှစ် လုံးကျန်သေးတယ် ရာဝဏ"

"တောင်ဆယ်လုံးပြည့်ဖို့ နှစ် လုံးကျန်သေးတယ်ဟေ့"

"အောင်မြင်ခါနီး ငြိ ရာဝဏရေ၊ ကြိုး စားလိုက်စမ်း"

တောင်ခြေမှ မယ်တော် ဂုဏ္ဍီ၏ ကိုယ်ရံတော် တပ်သားတို့သည် ဓားများကို မြှောက်၍ ကျွန်ုပ်ကြားအောင်အော်ဟစ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ဝဲဘက်တောင်မှ အစပြု၍ ပတ်လည်ပိုင်းရံနေသော တောင်များ ဆီသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ပေသည်။ နှင်းမြူတို့ဆိုင်းနေသော တောင်ထွတ်ဖျား ခုနှစ်ခုကို လှပစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရပေသည်။ တောင်များသည် ကျွန်ုပ်၏ အောင်ပွဲရလဒ် သက်သေခံများ ပင်တည်း။

တောင်ခုနှစ် လုံးတောင်ထွတ်ဖျားများနှင့် ယခုကျွန်ုပ်ခြေချလျက်ရှိသော တောင်ထွတ်ဖျားဆီသို့ ကျွန်ုပ်အောင်မြင်စွာ ခြေတင်နိုင်ခဲ့ပေပြီ။ တောင်တစ်လုံးစီ၏ တောင်ထိပ်တွင် အဆိပ်ပြင်းသော မြွေကြီးများ တောင်ပိုတစ်လုံးစီဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့တစေ သင်းတို့နောက်ထပ်ဆက်လက် နေထိုင်ဖို့ အခွင့်မရှိတော့။ ကျွန်ုပ်၏ သံလျက်ကြောင့် ဦးခေါင်းများ ပြတ်၍ သွေးအလိမ်းလိမ်းဖြင့် သေပွဲဝင်ခဲ့ရပေပြီ။

နံနက်အရုဏ်တက်ကာလမှစ၍ ကျွန်ုပ်သည် တစ်တောင်ပြီးတစ်တောင်ဆင်းကာတက်ကာဖြင့် မြွေဆိုးများကို သတ်ဖြတ်ခဲ့သည်မှာ ယခုအငှမအဗ္ဗတကိုပင် အောင်မြင်ပြီးစီးခဲ့ပြီ။ အချိန်ကလည်း မွန်းလွဲညနေစောင်းခဲ့ပြီ။ တစ်နေ့တာ၏ ငါးပုံလေးပုံသော ကာလလည်း ကုန်လွန်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်စွမ်းဆောင်ရန် နဝမတောင်နှင့် ဒသမတောင်နှစ် လုံး ကျန်သေးသည်။

အဌမအဗ္ဗတနှင့် နဝမအဗ္ဗတ တောင်ထွတ်နှစ် ခုကြားတွင်

ဆယ့်ငါးတောင်ခန့်ကျယ်သော ချောက်ကမ်းပါး တစ်ခုခြားနေသည်။

ထိုချောက်ကိုခန့်လွှားနိုင်ပါက ကျွန်ုပ်သည် အဌမတောင်မှ ဆင်း နဝမတောင်ကို ပြန်တက်နေစရာမလိုတော့။ သို့သော် ခြေချောသွားလျှင်မူကား အရိုးအသားပင် ရှာ၍ တွေ့ တော့မည် မဟုတ်။ ထိုတောင်မှ ဆင်းပြီးတက်နေရလျှင်ကန့်သတ်ထား သော တစ်နေ့တာ အချိန်ကို ကျော်လွန်သွားလိမ့်မည် ။ နှင်းများ ဖြင့် စိုစွတ်နေသည့် လေကိုကျွန်ုပ်တဝကြီးရှုသွင်းလိုက်သည်။ ရင်ကိုဖြိုး မောက်စွာ စွင့်ကားလိုက်ပြီး နဝမတောင်ထိပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်ခန့်ကူးလိုက်သည်။ ဆယ့်ငါးတောင်မျှကျယ်ဝန်းသော ချောက်ကမ်းပါး၏ ဟိုဘက်သည် ဘက် ကမ်းပါးထိပ်ကြား လေဟာပြင်ထဲ၌ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အဟုန်ပြင်းစွာ ရွေ့လျားလျက်ရှိသည်။ ချောက်ကမ်းပါးအတွင်း ရှိ စူးရှသော လေတိုးသံမှအပ ဘာကိုမျှမကြားရ။ မာကြောသော မြေပြင်နှင့် ကျွန်ုပ်ခြေထောက်အစုံတို့ ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ အဌမအဗ္ဗတသည် ကျွန်ုပ်၏ နောက်ဘက်၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။ နဝမအဗ္ဗတတောင်ထွတ်တွင် ကျွန်ုပ်ခြေတင်မိပြန်ပြီ။

"ဟေး ...ဟေး "

"ဂူး ...ဂူး ... ဂူး"

တောင်အောက်ဆီမှ အရာအထောင်မကသော ခြာဝိဒိယန်တို့၏ ဩဘာသံများ လွင့်ပျံလာသည်။ သို့သော် ဩဘာသံများ ကို နားစွင့်နေရန် ကျွန်ုပ်မှာ အချိန်မရှိ။ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့နှစ် လံအကွာလောက်ရှိ တောင်ပိုကြီးကိုမျက်တောင်မခတ်ကြည့်နေရသည်။ ကျွန်ုပ် ခုန်ခဲ့ဖူးသည့်တောင်ရှစ်လုံး၏ တောင်ပိုရှစ်ခုတို့ထက်နှစ် ဆမျှကြီးသည်။ အထဲမှထွက်လာမည့် မြေဟောက်သည်လည်း ပြီးခဲ့သော မြေဟောက်ရှစ်ကောင်ထက် ပိုကြီးမားမည် မှာ သေချာသည်။ သံလျက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

တောင်ပိုဆီမှ ရွှီ ဟူသော အသံကြီးပေါ်လာခြင်းနှင့် သံလျက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်ခြင်းတို့မှာ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ဖြစ်သည်။ မြေစိုင်မြေခဲများ ဖွာထွက်သွားပြီး ကြေးနီနှင့် မဟူရာရောင် ရောနေသော အရာသည်တွန့်လိမ်၍ နေလေသည်။ မယ်တော် ဂုန္နီ

နန်းတော် တိုငလုံးခန့်ရှိသည့် မြွေဟောက်နက်ကြီးတွင် ခေါင်းမရှိတော့ပေ။ မြေစိုင်မြေခဲများ အကြားတွင် ကိုယ်လုံးကြီးသာ တွန့်လိမ်နေသည်။ ခေါင်းမရှိသော ကိုယ်လုံးကြီး၏ ရိုက်ခါမှုကြောင့် အနီးမှသစ်ပင်ငယ်များ ကျိုး ပဲ့ကုန်ကြသည်။ ထို့နောက် မြွေကိုယ်လုံးကြီးသည် တောင်အောက်သို့ ကျသွားလေသည်။ မြွေဟောက်နက်ကြီး၏ ဦးခေါင်းပြတ်သည် ကျွန်ုပ်၏ သန်လျက်ကို စွဲမြဲစွာ ကိုက်ခဲထားသည်။ နီညိုရောင် အဆိပ်ရည် များ သည်သံလျက်ပေါ်တွင် လိမ်းကျံနေသည်။ ကိုယ်ထည်မရှိတော့သည့် မြွေခေါင်းကြီးသည် သန်လျက်သွားကို မလွတ်တန်းကိုက်ခဲထားလျက်ပင်ရှိသေးသည်။ အနက်ရောင် ရှိသည့် လျှာနှစ် ခွသည် သံလျက်အသွားကို အငြိုး ကြီးစွာ ပွတ်သပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည်သံလျက်ကို အနီးမှသစ်မြစ်တစ်ခုဆီသို့ ရိုက်ချလိုက်ရသည်။ အစွယ်ကျိုး သံတစ်ခု ကြားလိုက်ရပြီး မြွေခေါင်းသည်စိစိညက်ညက် ကြေသွားပေသည်။ နဝမတောင်ထိပ်ရှိတောင်ပိုကြီးတွင် နှစ်ပေါင်းများ စွာ အောင်းလျက်နေသည့်သတ္တဝါကြီးကားတောကြီးမြွေဟောက် ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် ယခုအခါ သင်း၏ ဦးခေါင်းသည် တောင်ထိပ်တွင် ကြွေလျက်လည်းကောင်း၊ သင်း၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် တောင်အောက်တွင် ပျက်စီးလျက်လည်းကောင်း တကွတပြားစီ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

အနောက်ဘက်ဆီတွင် နေလုံးကြီးသည် နီရဲ၍ နေလေသည်။ အိန္ဒိမြစ်ရေပြင်၌ ပတ္တမြားရည်များ ဖိတ်စင်၍ နေလေသည်။ ဒသမပဗ္ဗတ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ကျန်သေးသည်။

"ရာဝဏ ပြန်ဆင်းခဲ့တော့ သားတော် "

တောင်ခြေမှ မယ်တော် ဂုဇ္ဈိ၏ အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။

"သင့်မြတ်လှပါပြီ ရာဝဏ၊ ဆင်းခဲ့ပါတော့"

ပရိတ်သတ်၏ ဩဘာသံတွင် စိုးရိမ်ပူပန်သော အရိပ်အငွေ့များ ပါနေသည်။ အေးမြသော တောင်ပေါ်လေကိုရှုရှိုက်ရင်း ကျွန်ုပ်ပြုံး လိုက်လေသည်။ "ဘာကြောင့် ပြန်ဆင်းရမှာ လဲ ၊ တောင်တစ်လုံးကျန်သေးတယ်"ဟု စိတ်ထဲကရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဒသမပဗ္ဗတ ကျန်သေးတယ်၊ သူ့ဆက်လုပ် ပါစေ"

စူးရှသော မိန်းမသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ နီရဲသော ဝတ်ရုံစ ကိုမြှောက်ပြရင်း ထိုမိန်းမက အော်ဟစ်နေလေသည်။

"သူ့သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ၊ သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ"

ချိုမြသော ကရုဏာသံကိုလည်းကြားလိုက်ရသည်။ အခြားမိန်းမတစ်ဦး၏ အသံပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအသံနှစ် ခုကို ကျွန်ုပ်ဆက်စပ်၍ ရေရွတ်လိုက်သည်။

"ဟုတ်တယ်၊ ငါ့သိပ်ပင်ပန်းနေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒသမဗေဒတ ကျန်သေးတယ်၊ ငါဆက်လုပ် ရမယ်"

နဝမတောင်ထိပ်နှင့် ဒသမတောင်ထိပ်ကား

အတောင်လေးဆယ်မျှကွာလှမ်းပေမည် ။ တောင်ထိပ်နှစ် ခုကြားချောက်ကမ်းပါးကလည်း ကျွန်ုပ်မခန့်မှန်းနိုင်အောင် မတ်လွန်း ပေသည်။ မြေ အဆိပ်နှင့် မြေသွေးများ ပေကျဲနေသည့်သံလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် အနီးမှထင်းရှူး ပင်တစ်ပင် ကိုခုတ်ဖြတ်လိုက်သည်။ ထိုထင်းရှူး ပင်ကိုခုတ်၍ အကိုင်းအခက် များ ကိုဖယ်ရှားနေစဉ် တွင် ဒသမတောင်ထိပ်မှ ကျယ်လောင်သော မြည့် ဟိန်းသံကြီး တစ်ခုထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုအသံနက်ကြီးကြောင့် ကျွန်ုပ်ရုတ်တရက်အားဖြင့် တုန်လှုပ်သွား မိသည်။

"ခြင်သံ" မှန်ပေသည်။ ဒသမတောင်ထိပ်တွင် မြေဟောက်မရှိ၊

ခြင်သံရှိနေသည်။ ဝင်လုဆဲနေရောင် ခြည်တွင် ခြင်သံ၏ လည်ဆံမွေးများ သည် ကြက်မောက်ပန်းရုံကြီးလို ရဲရဲနီနေသည်။ ဤမှာ ဘက်က လူသားအား တိုက်ခိုက်ရန် ခြင်သံကြီးသည်စောင့်စား၍ နေပေပြီ။ ထင်းရှူး ပင်၏ အခက်များ ကိုဖယ်ရှားယင်း ကျွန်ုပ်သည်ဤခြင်သံကြီးအား ရုတ်ခြည်းတိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရန် သေနင်္ဂီဗျူဟာကို ရှာဖွေနေမိသည်။ လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေလျှင် နေဝင်သွားချိန်မည် ။ သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကျော်လွန်သွားမည် ။ ကြီးမားလှသော ဤခြင်သံကြီးအား ပူးကပ်တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြင့် လည်း ကျွန်ုပ်သည်အနိုင်ရရန်မလွယ်ကူ။ သို့ သော် ခြာဝိဒိယန်သွေး ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်ရာဝဏ၏ စဉ်းစားဥာဏ်သည် လက်ရုံးအားနှင့် ထပ်တူ ထပ်မျှကြီးကျယ်ပေသည်။

သေနင်္ဂီဗျူဟာကို ကျွန်ုပ်ရပြီ။

ထင်းရှူး၊ ပင်အား ဝဲလက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် ကိုင်လျက်

သန်လျက်ကိုယာလက်ဖြင့် တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ သန်လျက်သွားကို ရှေ့တည့်တည့်သို့ ဦးတည်ထားသည်။ ခွန်အားကို စုစည်းပြီး ထင်ရှူး၊ ပင်ကိုထောက်လှံအ ဖြစ်အသုံးပြုလိုက်သည်။ တစ်ဖက် တောင်ထိပ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ် ထောက်ခုန်၍ လှမ်းကူးလိုက်ချိန်တွင် ခြင်္သေ့ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကျလာမည့် နေရာမှ အသင့်စောင့်၍ နေသည်။ ဒသမတောင်ထိပ် မျက်နှာပြင်ထက်သို့ ကျွန်ုပ်ခြေမချမီမှာ ပင် ခြင်္သေ့ကြီး၏ ဟထားသော ခံတွင်း ထဲသို့ သန်လျက်ကို လေထဲမှ ခုန်ပျံ့ရင်း ထိုးသွင်းလိုက်ပေသည်။ မိုးကြိုး ပစ်သံတမျှကျယ်လောင်သော အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးဟိန်းဟောက်လျက် ခြင်္သေ့ကြီးသည်တောင်အောက်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားခဲ့ချေပြီ။

ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းတွင် သော် မျှ ကုတ်ခြစ်ရာတစ်ခုမှမရခဲ့။

နေလုံးလည်းကွယ်ပျောက်သွားခဲ့ပြီ။ တောင်ဆယ်လုံး၏ တိုက်ပွဲလည်း အပြီးသတ်ခဲ့ပြီ။

"ရာဝဏ၊ရာဝဏ၊ သူဟာ ဒသဂီရိ၊ ဒသဂီရိ။"

"ဒသဂီရိ အရှင်မင်းမြတ်"

"ဒသဂီရိ ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ တို့ရဲ့အရှင်သခင် ဖြစ်တယ်"

တောင်ဆယ်လုံး၏ အရှင်သခင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော ဒသဂီရိဟူသည် ဗြာဟ္မဒီယန် မျိုး နွယ်စု၏ အမြင့်မားဆုံးဘွဲ့ကိုကျွန်ုပ် လက်ဝယ်ပိုင်ပိုင် ရခဲ့ချေပြီတကား။

ဝက်ဝံဆီမီးတိုင်များ မှ အလင်းရောင် ကြောင့် အိန္ဒြိ

မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်လုံးလင်းလက် နေသည်။ ပြည့်ဖြိုး ပိုင်းစက်သော လသည် ကြယ်နက္ခတ်များ စွာ နှင့် အရှေ့ဆီတွင် ထွန်းလင်း နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဗြာဟ္မဒီယန်မျိုး နွယ်တို့သည် တောင်ခြေမှနေ၍ တောင်ခါးပန်းထက်ဆီ သို့ ပင် တက်လာနေကြသည်။ ဒသဂီရိဟူသော အသံများ မိုးမွန်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တောင်အောက်သို့ မရောက်မီမှာ ပင် သူတို့နှင့် ဆုံမိပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပိုင်းဝန်းထမ်းပိုးကြသည်။ ချိန်မြောက်၍ လေထဲသို့

ပစ်တင်ကြသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် တောင်ခြေမှတစ်ဆင့် အိန္ဒြေမြစ်ကမ်း သော ငပြင်စပ်ရှိ မယ်တော် ဂုဇ္ဈိတံမြန်းနေရာသို့ လူများ ၏ ပခုံးထက်မှရောက်ခဲ့ရပေသည်။ မယ်တော် သည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော အခါ ထိုင်ခုံမှထ၍ ပြေးလာလေသည်။

"သားရယ်၊ ငါ့သားတော် ကြီးရယ်"

မယ်တော် သည်ကျွန်ုပ်၏ နဖူးပြင်ကိုနမ်းရှုံ့ရင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်းကြီးစွာ ဖြင့် ငိုကြွေးနေလေသည်။

ကိုယ်ရံတော် စစ်သားများ ကမူ ကျွန်ုပ်ဖြတ်လျက်သွားတိုင် သံပြင်ထက်သို့ ပြားပြားဝပ်ချရှင် အရိုအသေပြုကြသည်။ လုံမပျိုတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေကို နံ့သာရည်ဖြင့် ဆေးကြောပေးပြီး အမွှေးဆီများ ဖြင့် လိမ်းကျံဆုပ်နယ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ဆရာသခင် ဖြစ်သော ဂေါင်ရသေ့ကြီးကမူ နဖူးပြင်အား ယာလက်ဖြင့် ထိလျက် "ရာဝဏ မင်းဟာ ဒသဂီရိ ဖြစ်သွားပြီ" ဟု ရေရွတ်နေသည်။

"ကျုပ်ဟာ ဒသဂီရိဆိုရင် မန္တောဒရီကကော"

ကျွန်ုပ်နှင့် ထိမ်းမြားရန် စီစဉ်ထားသည့် 'မန္တော' ကိုကြည့်ရင်း မယ်တော် အားမေးလိုက်သည်။ မန္တောကကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းကို ကိုင်ရင်း မျက်ရည်များ ဝေ့လျက်နေပေသည်။ ဆရာဂေါင်ရသေ့ကြီးသည် အပြာရောင် မုတ်ဆိတ်ရှည်ကြီးကို လက်နှင့် သပ်လိုက် ပေသည်။

"မင်းဟာ ဒသဂီရိ၊ မန္တော ကတော့ ဒသဂီရိရဲ့ မိဖုရားခေါင်ကြီး မဏိမက္ခမန္တောကြီးမဟေသီ ပေါ့။ ရာဝဏရဲ့"

"ရှည်လျားလိုက်တဲ့ မဟေသီဘွဲ့ပါလား။ ကျုပ်တို့ခြာဝိဒိယန် မျိုး နွယ်ထဲမှာ ဖြင့် အရှည်ဆုံးဘွဲ့ပဲနဲ့တူတယ်။ ဟား... ဟား ... ဟား ..."

ကျွန်ုပ်က လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဟစ်အော်ရယ်မောရင်း မန္တော၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရယ်သံကြောင့် ဂေါင်ရသေ့ကြီး၏ မျက်နှာထား

တင်းသွားလေသည်။ မန္တောကမူ ပြုံး နေလေသည်။

"အခုပဲ ရယ်နိုင်ပြီ နိုင်တော့တယ် မောင်တော် ရယ်။ နဝမပဗ္ဗတ ကို ကူးခါနီး တုန်းကများ နှမတော် လေအရှက်ကိုမငဲ့နိုင်တော့ ဘဲ သူသိပ်ပင်ပန်းနေပြီ လို့အော်လိုက်မိသေးတယ်"

နဝမတောင်မှ ဒသမတောင်သို့ ကူးခါနီး တွင် စူးရှသော မိန်းမသံနှစ် သံကို ကြားခဲ့ရသည်။ အသံရှင်တစ်ဦးမှာ မန္တော ဖြစ်လျှင် ကျန်တစ်ဦးမှာ မည် သူပေနည်း။

"အဲဒါကျွန်မပဲ မောင်ကြီး"

"ဟယ် တရိဂ္ဂန္တီပါလား"

တရိဂ္ဂန္တီကား ကျွန်ုပ်၏ ဖအေတူ မအေကွဲနှမပေတည်း။ တစ်ဝမ်းကွဲပင် ဖြစ်သော် ငြား ကျွန်ုပ်တို့မောင်နှမသည်အရင်းတမျှ ချစ်ခင်ကြပေသည်။ တရိဂ္ဂန္တီသည် လူအုပ်ကြားထဲတိုးထွက်လာသည်။ သူ့ကိုယ်မှာ သွေးများ ဖြင့် နီရဲနေသည်။ လက်မောင်းတွင် ခြစ်ရာများ က မြင်မကောင်း။

"ဟဲ့ .. ဟဲ့ သွေးတွေ နဲ့ သမီးတော် ဘယ်လိုများ ဖြစ်လာသလဲ"

"ဘယ်လိုမှ ဖြစ်မလာပါဘူးမယ်တော် ၊ မောင်ကြီးရဲ့ သံလျက်သွားရှာတာ ဆူးခုံ ထဲကျနေလို့ မနည်းရှာခဲ့ရတယ်။ 'ဟယ်' ဝိုင်းအုံနေသော လူအုပ်ကြီး နောက်သို့ ရှိခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဂန္တီလှမ်းပေးသော ပစ္စည်းကား ခြင်္သေ့ခံတွင် ထဲသို့ ထိုးစိုက်ခဲ့သော ကျွန်ုပ်၏ သံလျက်ပေတည်း။

"အာခေါင်ကို ဖောက်ပြီး နာနရင်းကနေ ပေါက်ထွက်သွားတယ်လေ။ လက်ကိုက်အရိုးကြားမှာ ခြင်္သေ့ရဲ့ အစွယ်ကညပ်ပြီးဝင်နေ တော့ဆွဲနုတ်လို့မရဘူး၊ ညကလည်းမှော င်နေပြီမဟုတ်လား။ သံလျက်ကို ဘယ်လိုမှ ဆွဲထုတ်လို့မရတော့တာမို့ခြင်္သေ့ကြီးအခေါင်းကိုဖြတ် နှုတ်သီးတစ်ဝိုက်ကို လှီးပြီးယူခဲ့ရတယ်။"

မယ်တော် ဂုဏ္ဍိကား ရင်ကိုလက်ဖြင့် ဖိလျက်နေတော့သည်။

"ဂုဏ္ဍိ နင်ဟာ မိန်းကလေးတန်မယ့် အဲဒီ လိုအသတ်အဖြတ်တွေ တော် တော် ဝါသနာပါ။ အခုလည်း ခြင်္သေ့ခေါင်းကိုဖြတ်လာပြန် သတဲ့။ နင့်ကျမှ တခြားမျိုး နွယ်စုတွေ ရဲ့ ခေါင်းကို ဖြတ်တာခံနေရမယ် သိရဲ့လား။" ဂေါ်ခံရသေ့ကြီးက ဂုဏ္ဍိကိုအပြစ်တင်နေသည်။ ဆရာရသေ့ကြီးသည်ခြာဝိဒိယန်ယောက်ျားများ အား လက်ရံရည် ပြည့်ဝစေလိုသော လည်းမိန်းမသားများ က မူ ကိုးကွယ်မှု ဌ သာ မွေ့လျော်ရမည် ဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်သည်။

"ကျွန်မကိုလား ခေါင်းဖြတ်မှာ ၊ ရာဝဏရဲ့နမကို ဘယ်သူက ခေါင်းဖြတ်နိုင်မှာ လဲ"

"အေး ... နင့်ကိုမဖြတ်နိုင်ရင် နင့်သားသမီးတွေ အဖြတ်ခံရမယ်"

'အို ... ဆရာရသေ့ကြီးကလည်း မောင်ကြီးရာဝဏရဲ့ ဒေသဂီရိဘွဲ့ခံအောင်ပွဲမှာ ဘာတွေ နိမိတ်ဖတ်နေတာတုံး။ဒေသဂီရိကို ဂုဏ်ပြုရမှာ ပေါ့ ၊ဟောဒီမှာ မောင်ကြီးဓား၊ နမ ဂုဏ္ဍိရဲ့ ဂုဏ်ပြုပစ္စည်း'

အနီးတွင် ဝိုင်းအုံနေကြသော ပရိတ်သတ်သည် နောက်သို့ ဆုတ်သွားကြပြန်သည်။ဂုဏ္ဍိ၏ ဂုဏ်ပြုပစ္စည်းကားကျွန်ုပ်သတ်ဖြတ်ခဲ့သော ခြင်္သေ့ကြီး၏ လည်ဆံမွေးများ ပင်တည်း။

"မောင်ကြီးရာဝဏဟာ မိမိသံလျက်ကိုကော မိမိရဲ့ ယစ်ကောင်ကိုပါ ဒီအတိုင်းထားပစ်ခဲ့တာကိုး၊ဘုရင်မင်းမြတ်မှာ အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ တိုက်ပွဲဝင်ဘိသိက်ပဏ္ဏာဆိုတာ ရှိရမှာ ပေါ့"

"တရိဂုဏ္ဍိ .. တရိဂုဏ္ဍိ နင့်ရဲ့ပဏ္ဏာကို ငါဝမ်းမြောက်ဂုဏ်ယူစွာ နဲ့ လက်ခံလိုက်မယ်"

လက်ရုံသတ္တိအရာ၌ ကျွန်ုပ်၏ သွေးနှင့် အရောင် တူသော နမငယ်ဂုဏ္ဍိသည် ဝမ်းမြောက်စွာ ရယ်မောလိုက်သည်။ကျွန်ုပ်နှင့် မနွှာ တို့လည်း ရွှင်မြူး စွာ ရယ်မောလိုက်မိကြသည်။

"ဒသဂီရိ ဘုရင်မင်းမြတ်အ ဖြစ်ကို ရရှိနေပြီ ဖြစ်တဲ့ သားတော် ရာဝဏ၊
ဘုရင်တစ်ပါးဟာ ဒီလိုမရယ်ရဘူး၊ရာဇက္ခန္ဓာကို ဆောင်ရမယ်။ သမီးတော် ဂုဗ္ဘိဟာလည်း
သက်ဦးဆံပိုင် တွေ ဟာ တည်ကြည်ခန့်ညားမှု ကို ဆောင်ထားရလိမ့်မယ်"မယ်တော် ဂုဗ္ဘိက
ပြတ်သားစွာ မိန့်ဆိုသည်။ ထိုအခါ ပရိတ်သတ်များ ကလည်း "ဒသဂီရိ ဘုရင်မင်းမြတ်" ဟူ၍
တစ်ခဲနက်ကြွေးကြော်လိုက်ကြသည်။ ဝက်ဝံဆီမီးတိုင် အလင်းရောင် တွင် သူတို့၏
ပုပြားသော နှာခေါင်းများ ရှိသည့်မျက်နှာများ သည်တက်ကြွမှု ဖြင့် ဝင်းထိန်နေကြသည်။

"ပြီးတော့ ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့ သူ့ရဲနှမတို့ဟာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အရင်ကလို
သာမန်အသုံးအနှုန်း မခေါ်မသုံးရဘူး၊သာမန်ခြာဝိဒိယန်တွေ ရဲ့ အသုံးစကားမျိုး ကို
စွန့်ပယ်ရမယ်။ ဒါမှသာ အရှင်သခင်နဲ့ ကျေးကျွန်ဆိုတာ ကွဲပြားတော့မှာ ပေါ့၊ကြားရဲ့လား
သားတော် ဒသဂီရိဘုရင်မင်းမြတ်"

"သားတော် ဒသဂီရိဘုရင်မင်းမြတ်" ဟူသော မယ်တော် ၏ အခေါ်အဝေါ် သည်
ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးအိမ်အတွင်း :သို့ စိမ့်ဝင်သွားလေ သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရာဝဏမဟုတ်တော့၊
ဒသဂီရိ ဖြစ်နေပေပြီ။ ဒသဂီရိဘုရင်မင်းမြတ်၊ ကြင်ရာတော် မဟေသီမန္တောဒေဝီမိဖုရား၊
နမတော် တရိဂုဗ္ဘိ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်အတွင်း :မှ အရှင်သခင် ဝေါဟာရများ ကို
ရေရွတ်နေမိသည်။ ညီတော် ဘိဘိသန ...

"ညီ ... ညီတော် ဘိဘိသန တစ်ယောက် ကော"

ဘိဘိသနသည် တဲနန်းအတွင်း :ဘက်မှနေ၍ တင်းတိမ်အနီစကို ဖယ်ရှား၍
ထွက်လာလေသည်။ ဘိဘိသနကားကျွန်ုပ်နှင့် လည်းမတူ၊ ဂုဗ္ဘိနှင့် လည်း မတူ၊
တစ်မူထူးခြားသူ ဖြစ်သည်။ အေးဆေးတည်ငြိမ်၍ လက်ရုံးရည် အမှု ကိစ္စတို့၌
စိတ်မဝင်စားဘဲ နက္ခတ္တဗေဒ၌ စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်သည်။

"နောင်တော် ရဲ့ အောင်ပွဲခံဒီညဦးမှာ ညီတော် ဟာ ဟောဒီအိန္ဒြာ
မြစ်ကမ်းကနေပြီး လပြည့်ညရဲ့ ကြယ်နက္ခတ်များ ကိုကြည့်ရှုတွက်ချက်နေပါတယ်"

"ဒါဟာလည်း ဘုရင်မင်းမြတ်အတွက် ညီတော် ရဲ့ ဘိသိက်ပဏ္ဏာတစ်ခုပဲပေါ့"

ဂန္ထီကပြတ်သားသော အသံဖြင့် ထောက်ခံလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ဝယ် ကြည်နူးမှု အဟုန်တို့ ဖြန့်ကျက်လွှမ်းမိုးသွားသည်။
မယ်တော် ဂန္ထီ၊ မိဖုရား မန္တောနှင့် ငယ်စဉ်ကတည်းက မခွဲမခွာ ရေကြည် မြက်နုဒေသများ
ပြောင်းတိုင်း မြင်းရထားတစ်စီးတည်း စီးခဲ့သည့် ချစ်စွာ သော နမငယ်ဂန္ထီ၊ ညီတော်
ဘိဘိသနတို့ဖြင့် ခြံရံလျက် ကျွန်ုပ်ဒသဂီရိသည် လင်္ကာဒီပ၏ ဘုရင်မင်းမြတ် ဖြစ်ခဲ့ပြီ။

အိန္ဒြိမြစ်ကမ်း၏ အထက် ကောင်းကင်တွင် ကြယ်နက္ခတ်တို့သည်
အထူးထူးသော အလင်းရောင် တို့ဖြင့် ပြုံး ပြက်လျက်လပြည့်လ ကိုဝန်းရံခစားလျက်
နေကြလေသည်တကား။

***

အခန်း(၁)

အသုရာ ဘုရင်၏ လက်ဆောင်

ရောင် နီလေ ... ရောင် နီလေ ... ရောင် နီဇက်သုံး
စီးနင်းခေတောင်ငယ်မှာ ... တိမ်ပေါ်နတ်လှူနှုန်း

ကျွန်းပတ်ကုံး ... ထွန်းလျှပ်ဘုန်း ...

မြင်သူတွေ ဘွယ်သာ

ကန္တာရိုးကြမှတ်ထင်သော ... ကွန်မြူး ပုံကြံ နတ်သိန္ဓော

(မြန်မြန်နယ်ဇမ္ဗူဘောင် ... မြင်းခင်း)

"စစ်မြင်းခြောက်ကောင်ကသော ဤရထားမြတ်ကို ခြာဝိဒိယန်မျှ

နွယ်အပေါင်းတို့၏ အရှင်သခင် ဖြစ်တော့မူသော ၊ တောင်ဆယ်လုံးကို အစိုးရတော် မူသော ၊

မြေနှုတ်နင်းနှင့် ခြင်္သေ့တို့၏ ရာဇာဓိပတိ ဖြစ်တော် မူသော ၊ ဒဿ ဝိရိဘုရင်မင်းမြတ်၏

ရွှေလက်တော် သို့ အကျွန်အသုရာမင်းက ပဏ္ဏာဆက်သပါ၏ "

နမတော် တရိဂုဏ္ဍိက ကျွန်ုပ်ရှေ့မှော က်ရှိ စစ်ရထား၏ "မြားကာ"

ပေါ်မှစာလုံးများ ကို တစ်လုံးခြင်း ဖတ်ပြနေသည်။ ဂုဏ္ဍိ၏ လေသံသည် ထုံးစံအတိုင်း

ပြတ်သားတက်ကြွလှပေသည်။ မိဖုရားကြီးမန္တောသည် ကျွန်ုပ်၏ ဝဲလက်မောင်းကို တွဲ

ဖက်ရင်းမခိုတရီရပ်နေသည်။ ယခုအခါ မိဖုရားမန္တော၏ နှုတ်ကြောင့်သန္ဓေသည်

အရင့်အမာတည်နေပြီ ဖြစ်သည်။

"အသုရာဘုရင်ဟာ အစ်ကိုတော် နဲ့ အသင့်တော် ဆုံး ပဏ္ဏာကို

ဆက်သလိုက်တာပဲ"

"ဟုတ်တယ်ဂုဏ္ဍိ၊ အစ်ကိုတော် ဟာ ဝဇီရာစီးနင်းပြီး စစ်ပွဲတွေ တိုက်ခဲ့ရတာ များ

တော့ ဝဇီရာခမျာလည်း အင်အားဆုတ်ယုတ်လှပြီ"

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြင်းဇောင်းထဲမှ ကျွန်ုပ်၏ စီးတော် မြင်းဝဇီရာသည်

မုလေးစပါးများ ကို စားနေရင်း ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ ကြည့်၍ ဟိုလိုက်ပေသည်။ ဝဇီရာကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်စိတ်တိုင်းကျသော မြင်းတစ်ကောင်နောက်ထပ်ရှာနေချိန်တွင် အသုရာဘုရင်၏ စစ်မြင်းခြောက်ကောင်က စစ်ရထား ကို လက်ခံရရှိလိုက်သည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဘုန်းသမ္ဘာကြောင့် ပင်ဟု ဆိုရချိန်မည် ။

"မယ်တော် ဂန္ဓိများ ရှိနေသေးရင် ဘယ်လောက်များ ဝမ်းသာလိုက်မလဲ" ညီတော် ဘိဘိသနက လေးနက်စွာ ရေရွတ်နေသည်။

"ဘိဘိသန နင်ဟာကွယ်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ အရာတွေ ကိုချည်း

တမ်းတနေလို့ဘာ အကျိုး များ မှာ လဲမယ်တော် ဂန္ဓိဟာ သင်္ချိုင်းတော် မှာ အေးဆေးစွာ စံမြန်းနေပြီပဲ။ နင်အခုစိတ်ဝင်စား ရမှာ ကအကိုတော် ဒဿ ဂီရိဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အာဏာစက်ကျယ်ပြန့်ဖို့အရေး ပဲ မဟုတ်လား။"

ပြတ်သားတက်ကြွသော ဂန္ဓိနှင့် တည်ငြိမ်အေးဆေးသော ဘိဘိသနတို့သည် အခွင့်ကြိုတိုင်း စကားနိုင်လှလေ့ရှိသည်။ နန်းတော် သူ နန်းတော် သား အခြေအရံများ မရှိကြသည့် ကျွန်ုပ်တို့ မောင်နှမတွေ ချည်းရှိနေကြသည့်ယခုလိုအချိန်အခါမျိုး တွင် သူတို့သည် ထီးသံနန်းသံများ ကို ဖျောက်ဖျက်ပြီး တရင်းတနီးပင် ဆက်ဆံလေ့ရှိကြသည်။

ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒါကိုပင် ကျေနပ်နေမိသည်။

"ဂန္ဓိ ငါက ကွယ်ပျောက်သွားတဲ့အရာကို တမ်းတတာမဟုတ်ဘူး၊ ပညာဉာဏ်နဲ့ ပြည့်ဝဖြူစင်တဲ့ မယ်တော် ကိုသတိရလို့ ရေရွတ်မိတာ။ မယ်တော် ဂန္ဓိကိုတင် မဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ပညာအသိတရား ရှိတဲ့ အရာမှန်သမျှကိုငါအမြဲအောက်မေ့ဆင်ခြင်နေတာပဲ။"

ဘိဘိသနက ပို၍ လေးနက်စွာ ပြောလိုက်ပြန်သည်။

"အံ့မယ် ဒီလိုဆိုတော့ငါက မိန်းမတန်မယ့် မိုက်မဲညံ့ဖျင်းမှု ကိုချည်း

အောက်မေ့ဆင်ခြင်နေတယ် လို့ ဆိုတာပေါ့လေ။ ဒီမှာ ဘိဘိသန၊ လောကမှာ ဘုန်းလက်ရုံးအာဏာသာလျှင် အမှန်ကန်ဆုံးပဲ"

"မဟုတ်ဘူး၊ နင်မှာ :နေပြီ၊ အသိဉာဏ်သာ အမှန်ကန်ဆုံး"

"တိတ်ကြစမ်း ဒါဟာပရောဟိတ်တွေ ရဲ့ နေရာမဟုတ်ဘူး၊ဒဿ ဝိရိရဲ့နန်းတော်
။ရာဝဏရဲ့နန်းတော် ။ ဒီနေရာမှာ ဘာမှမမှန်ဘူး။ ဒဿ ဝိရိသာ မှန်တယ်။"

ကျွန်ုပ်က ဘုရင့်အာဏာသံဖြင့် ငေါက်ငမ်းလိုက်သော အခါမှနှစ်
ဦးလုံးတိတ်လျက် လက်အုပ် ချီလိုက်ကြသည်။

"နန်းရင်ပြင်မှာ ခစားတဲ့ပုံစံနဲ့ ဒီလိုလုပ်နေစရာသည် မလိုပါဘူး။
အငြင်းအခုံတွေ ရပ်ကြဖို့ငါက ပြောတာပါ။"

"ကဲ .. အသုရာမင်းရဲ့ ပဏ္ဏာတော် စစ်ရထားကို သေသေချာချာ ကြည့်ပါအုံးလေ"

မိဖုရားမန္တောက သတိပေးမှပင် ကျွန်ုပ်တို့ သုံးဦးစလုံး စစ်ရထားဆီသို့
အာရုံပြန်ရောက် သွားသည်။

စာတန်းထိုးထားသော 'မြားကာ' တစ်ခုလုံးတွင် ရွှေပိန်းချထားသည်။ ရထားတွင်
:၌ ခြင်္သေ့ရေများ ကိုခင်းထားသော ကြောင့် နူးညံ့လှပေသည်။ အမိုးမရှိသော ကြောင့်
ရထား၏ ပုံစံသည် ပို၍ ကြွနေသည်။ ဘေးအကာများ ကိုမူကြေးနီသုံးထပ်ကာရံပြီး
ဗြာဟ္မဒိယန်မျိုး နွယ်တို့၏ ခြင်္သေ့တံဆိပ်များ ကို ရွှေသားဖြင့် ထုလုပ်ပုံဖော်ထားသည်။

ရထား၏ လက်ဝဲဘက်အတွင်း : နေရာတွင် လေဟာဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့်
မြားကျည်တောက်နှင့် ရတနာစီချယ်ထားသည့်ကြီးမားလှသော လေးကြီးနှစ် ခုချိတ်ထားသည်။
ကျည်တောက်ထဲရှိမြားတံများ ၏ အသွားမှာ ဝင်းလက်နေသည်။လက်ယာဘက်တွင် မူ
သန်လျက်စားနှင့် လှံတံများ ချိတ်ရန်ထောင်ရန် အကန့်များ ရှိသည်။
အထူးခြားဆုံးကားရထားဘီးနှစ် ဘက်၏ ဝင်ရိုးများ ဖြစ်သည်။ဝန်ရိုးတန်သည် ဘီး၏
အပြင်ဘက်တစ်တောင်ခန့်မျှထိုးထွက်နေပြီးသန်ချွန်အတက်များ ဖြင့် အတိပြီးသည်။
ဘီးဒေါက်နေရာတွင် လည်း သံချွန်များ တပ်ဆင်ထားသည်။ စစ်မြင်းခြောက်ကောင်၏ ဇက်ကို
ထိန်းသော ကြိုး များ ကို မြားကာတစ်ဖက်ရှိရွှေရောင် လက်ကိုင်တွင်
ရစ်ခွေထုံးနှောင်ထားသည်။

ရွှေထည်နှင့်သံထည်များ ဖြင့် သာ အတိပြီးသော ဤစစ်ရထား၏ အလေးဒဏ်ကို မြင်းခြောက်ကောင်သည်တစ်ဟုန်တည်း ပြေးဆွဲနိုင်ပါမည် လောဟု ကျွန်ုပ်သံသယ ဖြစ်လာသည်။ မြင်းများ အားလုံး အနက်ရောင် ဖြစ်သည်။နားရောင် အဖြူ စင်းမှစ၍ ခွာလေးဖက်အထက် အမွှေးများ ပွနေပုံထိ ခြောက်ကောင်စလုံး တစ်သွေးတည်းတစ်ဆင်တည်း ဖြစ်ပေသည်။ အဆင်းအားဖြင့် တာ့ မြင်းကြီးများ သည် ခန့်ညားကြပါပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်နှင့် တကွသော လေးလံသည့် ရထား၏ အလေးခိုန်ကို သင်းတို့ဆွဲနိုင်ပါမည် လား။

သံသယနှင့် ပြဿနာကို အခိုန်မပေးတတ်သည့် ကျွန်ုပ်သည် ရထားပေါ် သို့ ခုန်တက်လျက် ဇက်ကြိုး များ ကို စုဆွဲရင်းနောက်ဆုံးမြင်းနှစ် ကောင်၏ တင်ပါးကိုရိုက်ချလိုက်သည်။ ရုတ်တရက်လန့်သွားသည့်မြင်းများ သည် တဟီးဟီးအော်ရင်းပတပ်ရပ်လိုက်ပြီးတစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်ကြလေသည်။ ဝဲယာနှစ် ဖက်မှ ထင်းရှူး ပင်များ သည် တရိပ်ရိပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ကျွန်ုပ်၏ နားနှစ် ဖက်ဘေးတွင် လေသည်တစီးစီးဖြတ်သန်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လေထဲတွင် ပုံစံနေသည့်အလားခံစားမိလေသည်။ အိန္ဒြေမြစ်ကမ်းအထိ ဇက်ကြိုး ကို အားစိုက်ဆွဲထားပြီး ပြန်လှည့်မောင်းလာခဲ့သည်။ မန္တော၊ ဂန္တီနှင့် ဘိဘိသနတို့ရပ်နေရာသို့ ရောက်ခါနီး တွင် 'ဟေး' ဟုကျွန်ုပ်အော်လိုက်သည်။ မြင်းခြောက်ကောင်စလုံးတညီတည်းရပ်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်မောင်းခဲ့သော လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ဖုန်လုံးများ ထနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အခိုန်ဘာမှမကြာလိုက်ပေ။

ရထားထက်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ပြီးနောက်တွင် မန္တောသည် ကျွန်ုပ်၏ နီညိုရောင် ဆံပင်များ ကို လက်နှင့် သပ်ပေးလေသည်။ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့ ပြေးလာပြီး ဟန်ပါပါနှင့် နူးထောက်၍ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"မြားတစ်စင်းပစ်လွှတ်လိုက်သလိုပါပဲလား မောင်တော် "

မန္တောက တောက်ပသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ချီးကျူး စကားဆိုသည်။

"ဒီစစ်ရထားကိုမောင်းနှင်လာတဲ့ အကိုတော် ကိုမြင်တာနဲ့ ရန်သူတွေ ဟာထွက်ပြေးကြမှာ သေချာတယ်။ထွက်မပြေးနိုင်တဲ့ရန်သူတွေ ဟာလည်း ဘီးနှစ် ဖက်ကသံချွန်တွေ ကြောင့် အတုံးအရုန်းသေကုန်ကြမှာပဲ။အို ... ဒဿ ဝီရိဟာအိန္ဒြ မြစ်ဝှမ်းဒေသမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ဘုရင် မကြာခင် ဖြစ်လာတော့မယ်"

ဘယ်အချိန်ကရောက်လာကြမှန်းမသိသော ကျွန်ုပ်၏ တိုင်းသူပြည်သားများ သည် ကျွန်ုပ်၏ ရထားအနီးတွင် နူးများ ထောက်လျက် ကောင်းချီးပေးနေကြသည်။ တိုင်းသူပြည်သားများ ၏ ကောင်းချီးပေးသံများ ကို ကျွန်ုပ်သည်နေ့စဉ်နှင့် အမျှယူနေရသည်။ ထိုအသံများ ကို ကျွန်ုပ်မငြီးငွေ့မိပေ။ တစ်နေ့တစ်ခြားကြီးထွားလာသော အဖြစ်၌ ကျွန်ုပ်၏ ခြာဝိဒိယန်သွေးသည်ပို၍ ပို၍ နီရဲလာလေသည်။ ဤစကားသည်အမှန် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အသားအရောင် သည်အခြားသော ခြာဝိဒိယန်များ ကဲ့သို့ မည်းညိုမနေဘဲကြေးနီရောင် သန်းလာသည်။ အမွှေးအမျှင်ထူပြောလှသော ကျွန်ုပ်တို့မျိုး နွယ်စုတိုင်းရင်းသားတို့ထက်ပို၍ ကျွန်ုပ်၏ လက်မောင်းမှ အမွှေးများ သည်ပို၍ ထူထပ်ရှည်လျားသည်။

ကြမ်းတမ်းသော ဆံပင်များ သည်ပင် အနက်ရောင် မဟုတ်ဘဲ အနီရောင် သန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအစုံမှမျက်ဆန်မှာ လည်း အညိုရောင် မက သွေးရောင် ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်အမြဲလိုလို ဆင်ယင်လေ့ရှိသည့် ရေညှိရောင် ဝတ်စုံ၊ ရွှေနားကွပ်ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတို့နှင့် အနီရောင် ကဲသော ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံး၊ ဆံပင်၊ အသားအရေတို့သည် ခြာဝိဒိယန်အပေါင်းထက်ထူးခြားပေသည်။ ဤသည်ကားတစ်နေ့တစ်ခြား ပို၍ ပို၍ နီရဲလာသော သွေးတို့၏ အထိမ်းအမှတ်ပင် ဖြစ်သည်။

"ဘယ်နှယ့်လည်း ဘီဘီသန၊ ဘုန်းလက်ရုံးအာဏာရဲ့ တန်ဖိုးကို နင်တွေ ပြီမဟုတ်လား"

တရိဂ္ဂန္တီက ညီတော် အား အောင်မြင်သူ၏ လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

"နောင်တော် ရာဝဏ၊အဲ ... နောင်တော် ဒဿ ဝီရိဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ

ဘုန်းလက်ရုံးတန်ခိုးမှာ အလုံးစုံသော မျိုး နွယ်စုတို့ထက် သာလွန်ကြောင်းငါမငြင်းလိုပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်"

"ဒါပေမယ့်ဘာ ဖြစ်ပြန်သလဲ၊ ဘာဆန့်ကျင်ပြောချင်ပြန်သလဲ"

"ဆန့်ကျင်ဘက်မပြောလိုပါဘူး ဂန္တီရယ်၊ ဒီမှာ နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ် စစ်ရထားဟာသံချွန်ဘီးရော၊အခင်းအကာရော၊ လက်နက်တပ်ဆင်မှု ရော ဘာမှပြောစရာမရှိဘူး"

"အေး"

"မြင်းခြောက်ကောင်ဟာလည်း အံ့မခန်းအစွမ်းထက်လှပါပေတယ်"

"အေး"

"ဒါပေမယ့် မြားကာဟာနိမ့်နေတယ်လို့ ညှိတော် ထင်တယ်"

"ဘယ်လို . . . ဘာပြောတယ်၊ ဘိဘိသန"

"ရထားရဲ့ ရှေ့ဘက် ရန်သူနဲ့မျက်နှာမူရာဘက်က မြားကာဟာနည်းနည်း နိမ့်နေတယ်။နောင်တော် ရထားပေါ်တက်လိုက်စဉ် မြင်းဇက်တွေ ကို ကိုင်လိုက်စဉ်မှာ နောင်တော် ရဲ့ရင်ဘတ်ဟာမြားကာရဲ့အထက်ရောက်နေတယ်"

"ဒီတော့ဘာ ဖြစ်သလဲ"

"အကယ်၍ ရန်သူရဲ့ မြားတစ်စင်းဟာ တူရူအရပ်ကနေ မြင်းခြောက်ကောင်ကိုဖြတ်သန်းပြီးနောင်တော် ထံဝင်လာမယ်ဆိုရင်မြားကာနိမ့်နေတဲ့အတွက် မြားဟာနောင်တော် ရဲ့ ရင်ဘတ်ကို"

'တိတ်စမ်း ဘိဘိသန'

သည့်တစ်ခါတော့ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ဘိဘိသနကို အမျက်ထွက်မိတော့သည်။

"တော် စမ်း၊ မင်းဟာသူရသတ္တိအရာနဲ့ပတ်သက်လာရင် အမြဲအနိဋ္ဌာရုံဘက်က

ကြည့်တယ်။ ဒီမှာ ညီတော် ဘိဘိသန၊တူရူအရပ်ကနေ
မြင်းခြောက်ကောင်ရဲ့ကျောပေါ်ကဖြတ်သန်းပြီး ဝင်လာတဲ့ရန်သူရဲ့မြားကို
ငါကလက်တစ်ကမ်းအကွာထိအရောက်ခံမယ်ထင်လား။ ဟေ့ . . .ဒီမယ်"

ကျွန်ုပ်သည် ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာကို စကားဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်သူမဟုတ်။
ဖြေရှင်းရန်လည်း ဝါသနာမပါ။ထို့ကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှ လေးသည်တော် တစ်ယောက် အား
အမိန့်ပေးလိုက် သည်။

"ဟေ့ မင်းလက်ထဲက လေးနဲ့ ငါ့ရင်ဘတ်ကို ထိအောင်ပစ်စမ်း၊
ဘာလက်အုပ်ချီနေတာလည်း ပစ်လေ၊အခုပစ်လိုက်စမ်း"

လေးသည်တော် သည် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ဖြင့် သူလက်ထဲမှ လေးညှိ
ကိုဆွဲငင်ပြီး ပစ်လွှတ်လိုက်လေသည်။ ကျွန်ုပ်ကရထားနံရံမှသံလျက်ကို ချက်ချင်း
ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပြီး ဝင်လာသော မြားကို ခုတ်ချလိုက်ရာ မြားသည် နှစ် ပိုင်းကျိုး
သွားလေသည်။မြားကျိုး သည် ဘိဘိသန၏ ခြေနှစ် ဖက်ကြားတွင် သွား၍ စိုက်နေလေသည်။
ဘိဘိသနသည် အံ့ဩသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ပြီး ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာ
ယမ်းခါလျက် နန်းတော် ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်အားလေးနှင့်ပစ်ခဲ့ရသော
လေးသည်တော် သည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်းသို့ ပစ်လိုပြီး ခြေဖမိုးကိုပါဖြင့်
ပွတ်သပ်ကာတောင်းပန်နေလေသည်။

"ဟဲ့ . . .ထစမ်း၊ မင်း ငါ့ခိုင်းသလို ငါ့ကိုလေးနဲ့ပစ်တဲ့အတွက်"

"ကျွန်တော် မျိုး . . ကျွန်တော် မျိုး "

"ဘာ ဖြစ်လို့တုန်လှုပ်နေတာလဲ၊ သွား .. ရွှေတိုက်စိုးဆီသွားပြီး
ရွှေဒင်္ဂါးသုံးပြားကပ်ထားတဲ့ ဝက်ဝံရေခါးပတ်ကိုဆုအ ဖြစ်လက်ခံချေ။သွား . . သွား"

လေးသည်တော် သည် ပို၍ တုန်လှုပ်သွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ ခြေဖမိုးကို မျက်နှာဖြင့်
အပ်ကာ နမ်းရှုပ်ပြီးနောက်ခုန်ပေါက်ထွက်သွားလေသည်။

"တွေ့ကြလား၊ ကြားကြလား၊ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ ခြာဝိဒိယန်တို့၊ ဒဿ ရီရီရဲ့ လက်ရုံးအောက်မှာ ခစားလိုရင်ပထမအချက်သူရသတ္တိနဲ့ ပြည့်စုံရမယ်၊ ဒုတိယအချက် ဒဿ ဂီရီခိုင်းတာကို လုပ်ရမယ်။ ဒဿ ရီရီက သေဆိုင်သေရမယ်၊နားလည်လား။"

တိုင်းသူပြည်သားနှင့် စစ်သည်တော် များ ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှော ကံ၌ ပြားပြားဝပ်နေကြလေသည်။ ရှေ့နားဆီကစစ်သည်တော် တစ်ဦးက ခူးထောက်၍ ထလိုက်သည်။

"ကျွန်တော် မျိုး ရဲ့အသက်ကို ဘုရင်မင်းမြတ်ထံ အပ်နှင်းပါတယ်"

"ဟေ . . မင်းတကယ်လား"

"စမ်းသပ်တော် မူပါ"

"အေး . .မင်းလက်ထဲက ဓားနဲ့ မင်းကိုယ်မင်းထိုးလိုက်စမ်း၊ တစ်ချက်မှ မညှီးညှဲနဲ့၊ တစ်ချက်မှမတုန်လှုပ်နဲ့"

စစ်သည်တော် သည် ဓားရိုးကို လက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ရင်း သူ့ဝမ်းဗိုက်အတွင်း သို့ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။နောင်နေးတုံ့ဆိုင်းခြင်းအလျှင်းမရှိ။ သွေးများ ပွက်ခနဲကျဆင်းလာသည်။ ထို့နောက်ဓားတန်းလန်းဖြင့် ပင် ကျွန်ုပ်၏ ခြေရင်းသို့ တိုးလာသည်။ ပါးစပ်တွင် မှလည်း သွေးများ ကျလာလေသည်။

"ကျွန်တော် မျိုး ရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးမှု ကို ပြသခွင့်ရလို့ကျေနပ်ပါပြီ"

"အေး . . မင်းရဲ့ဝိဉာဉ်ကို သူရဲကောင်းအ ဖြစ် စစ်သည်တွေ ဂုဏ်ပြုစေရမယ်။ ကဲ မင်းအနားယူပေတော့"

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ရင်ဝမှ ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်ရာ သွေးများ ပန်းထွက်လာပြီးနောက် စစ်သည်တော် လဲကျသဆုံးသွားလေသည်။ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ သွေးများ ကို လက်ဖြင့် ယူလိုက်ပြီးကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ဘက်ရင်အံ့သို့ သုတ်လိမ်းလိုက်သည်။

"ဒီလို လင်္ကာဒီပရဲသွေးမျိုး သာလျှင် ဒဿ ရီရီရဲ့နှလုံးနဲ့ နီးစပ်မှု ရှိနိုင်တယ်။"

သူဟာဒဿ ဂီရိကချစ်မြတ်နိုးတဲ့သူရဲကောင်း ဖြစ်သွားပြီ။ ကံ . . .

ငါအခုထပ်အမိန့်ပေးဦးမယ်၊ မိမိကိုယ်မိမိ ငါ့အတွက်ရည်စူးပြီး

ဓားနဲ့ထိုးသတ်ဖို့ဘယ်သူရှိဦးမလဲ" အိန္ဒြာသံပြင်တွင် ဝပ်စင်းနေကြသော သူအားလုံး

တစ်ယောက် မကျန်ဖြိုင်ဖြိုင်ထကြသည်။ ဓားများ အသီးသီးဆွဲထုတ်ကြသည်။ သူတို့၏

ဓားများ ကိုလက်နှစ် ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုလျက် အပို့မြှောက်လိုက်ကြသည်။

"အားလုံးရပ်ကြ၊ မင်းတို့အားလုံး ဒဿ ဂီရိရဲ့ ချစ်မြတ်နိုးသော လင်္ကာဒီပ သူရဲကောင်းတွေ ဖြစ်တယ်။ အားလုံးဓားတွေ ပြန်သိမ်း၊ ကိုယ့်နေရာကိုပြန်သွားကြတော့"

အားလုံးသော လူတို့သည် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်လျက် လူစုခွဲသွားကြပေသည်။ ထိုအခါမှပင် ဘိဘိသန၏ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သွေးများ ဆူပွက်နေသော ကျွန်ုပ်၏ ရင်သည်အတန်ငယ်ပြန် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပေသည်။

"အကိုတော် ဘိဘိသနကပြောသွားတယ်၊ အသုရာမင်းဟာအကိုတော်ထံ ဒီလက်ဆောင်ပေးတာတစ်စုံတစ်ခုအကူအညီတောင်းချင်လို့ ဖြစ်ရမယ်၊ အဲဒီ အကူအညီဟာလည်းစစ်ရေး နဲ့ဆိုင်လိမ့်မယ် နဲ့တူတယ် . . . တဲ့"

"အို . . . အနာဂတ်မှာ ဖြစ်လာမယ့်အရေး တစ်ခုကို ကြိုတင်တွေ့ :တောတာဟာဘိဘိသနရဲ့အလုပ်ပဲ၊ အခုတို့နန်းတော် ကိုပြန်ကြမယ်၊ မိဖုရားကြီးလည်း ကိုယ်လေးလက်ဝန်နဲ့ အနားယူကြစို့"

အသုရာမင်း၏ လက်ဆောင် စစ်မြင်းခြောက်ကောင်တပ် ရထားကိုရထားထိန်းအား သိမ်းဆည်းရန် အမိန့်ပေးခဲ့ပြီးကျွန်ုပ်တို့သည် နန်းတော် သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

လင်္ကာဒီပသိန်းခိုကျွန်းသည် ဘိုးတော် ဣရဏ္ဍပုသူမင်း လက်ထက်တွင် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်မမြင်ဖူးသော ခမည်းတော် ဘရာမပုသူမင်းလက်ထက်တွင် လည်းကောင်း နယ်နမိတ်ကျယ်ပြန့်လှသည်မဟုတ်။ ခမည်းတော် ဘရာမပုသူသည်မျိုး နွယ်စုပေါင်းများ စွာ ကွဲပြားနေသည့် ဗြာဝိဒီယန်တို့၏ ခေါင်းဆောင်ဘုရင်များ အား

တိုက်ခိုက်သိမ်းသွင်းရင်းစစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးခဲ့ရသည်။ ခမည်းတော်၏
ပိုင်နက်သည်လည်းကျယ်ပြန့်လှသည်မဟုတ်ခဲ့။ ယခုအခါဘိုးတော် သည်လည်းကောင်း၊
ခမည်းတော် သည်လည်းကောင်း မယ်တောဂန္ထီသည် လည်းကောင်း
ဤလင်္ကာဒီပမြေပေါ်ဝယ်အသက်ထင်ရှားမရှိကြတော့။ လင်္ကာဒီပတိုင်းရင်းသား
မင်းဆွေမင်းမျိုး ဆက်တွင် ကျွန်ုပ်ဒဿ ဝိရိသည်သာနန်းမွေဆက်ခံကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ကျွန်ုပ်လက်ထက်တွင် လင်္ကာဒီပသည် နယ်နိမိတ်အာဏာစက်
ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ ကြီးစွာ သော အိုးစရည်းကြီးများ ကို ပြုလုပ်ခြင်း၌ လက်မှု
ပညာပြောင်မြောက်သည့် ဂမ္ဘာမျိုး နွယ်စုများ သည် လည်းကောင်း၊ အလွယ်ပညာ၌
ကျွမ်းကျင်ကြသည့် နာဂါမျိုး နွယ်စုများ သည်လည်းကောင်း၊ သိန်းငှက်စွန်ရဲတို့ကို မွေးမြူလျက်
စစ်တိုက်ကြသည့်ဂရုဋ်မျိုး နွယ်စုများ သည်လည်းကောင်း၊ ဆေးဝါးမန္တန်အတတ်၌
လိမ္မာကြသည့် ဂန္ထဗျူမျိုး နွယ်စုများ သည်လည်းကောင်း၊ ယခုအခါကျွန်ုပ်၏ ကျေးကျွန်များ
ဖြစ်ခဲ့ကြလေပြီ။ မျိုး နွယ်စုအသီးသီး၏ ဘုရင်များ သည်လည်း ကျွန်ုပ်၏ သစ္စာတော်
ခံနယ်သားများ ဖြစ်လာကြလေပြီ။ လင်္ကာဒီပရှိသစ်ပင်တိုင်း၏ သစ်ရွက်တိုင်းနှင့် ၊ အိန္ဒြမြစ်ရှိ
သံပွင့်တိုင်းတွင် ဒဿ ဝိရိဟူသော ဘွဲ့သည်ခတ်နှိပ်စွဲထင်ခဲ့လေပြီ။ စစ်ပွဲပေါင်းများ စွာ ကို
ဖြတ်သန်းခဲ့သည့် ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည်လည်း လင်္ကာဒီပတစ်ဝန်းမှစစ်ရှုံးသူတို့၏
သွေးများ စီးဝင်ရာ သမုဒ္ဒရာ ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။

ယခုအခါ ကျွန်ုပ်၏ မိဖုရားခေါင်ကြီးမန္တောဒရီမှာ သားတော် တစ်ပါးလည်း
ဖွားမြင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ မိုးသည်းထန်စွာ ရွာ၍ ငလျင်ပဲ့တင်တော် လဲ နေချိန်တွင် ဖွားမြင်သော
ထိုသားတော် အား မေဃနာဒဟု ကျွန်ုပ်အမည် ပေးလိုက် သည်။
မေဃနာဒကိုကျွန်ုပ်အားပေးအပ်ပြီးနောက် မိဖုရားမန္တောဒရီသည် ကျွန်ုပ်၏ ဘိုးတော် ၊ ခမည်
းတော် ၊ မယ်တော် များ နောက်သို့ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။ မိခင်ဟူသည် သား၏
လက်ရုံးအတွက် အဟန့်အတား ဖြစ်စေသည်ဟု ယုံကြည်သော ကျွန်ုပ်အဖိုမူကားမိဖုရားကြီး
အနိစ္စရောက်သည့်အတွက် ပူပင်ဆင်းရဲခြင်းမရှိလှ။ သားတော် မေဃနာဒအား
အတားအဆီးမရှိကျွန်ုပ်၏ လက်ရုံးရည်နှင့် ဘုန်းတန်ခိုးတော် တို့ကို ဆင့်ပွားနိုင်ပြီဟူသော

အသိဖြင့် မိဖုရားကြီးကံတော် ကုန်ခြင်းကိုနားလည်ယူလိုက်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ စရိုက်ခလေ့ခြင်းတူသည့် နှမငယ်ဂန္တီ၏ ကြင်ရာတော် နာဂါမျိုး နွယ်စုဘုရင် ရိန္နမလည်း စစ်ပွဲတစ်ပွဲတွင် ကျဆုံးသွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အမိမဲ့သား မေဃနာဒနှင့် နှမဂန္တီ၏ အဖမဲ့သားတူတော် ဒုသနှင့် ခရတို့အား ပြင်းပြစွာ တွယ်တာချစ်ခင် လာမိပေသည်။ ငယ်ရွယ်သူများ ဖြစ်သည့်ဒုသနှင့် ခရတို့ကိုမူ ကျွန်ုပ်ပို၍ ကြင်နာမိသည်။ သားတော် မေဃနာဒအား ညဦးယံမှနံနက်မိုးသောက်အထိ ဓားရေး ကျင့်စေပြီးတူတော် များ ကိုမူ ညဦးယံမှသန်းခေါင်ယံအထိသာ ဓားရေး ကျင့်စေခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကြင်နာမှု ကို သက်သေပြလိုက်ပေသည်။ နှမငယ်ဂန္တီမူကား လင်္ကာဒီပ၏ မြောက်ဘက်ဒေသမှ ရံတောအုပ်ထဲမှ သမင်ရိုင်းများ ကို အမဲလိုက်ခြင်း၊ အချို့ကို အရှင်ဖမ်းပြီးလေ့ကျင့်ပေးခြင်း၊ အချို့ကိုဝန်တင်ရထားများ ဆွဲစေခြင်းတို့ဖြင့် အလုပ်များ နေသည်။ နှမငယ်ဂန္တီ၏

သမင်လုပ်ငန်းတွင် ကျွန်ုပ်အနှစ် ခြိုက်ဆုံးကား ကြီးမားလှသော သမင်ကြီးနှစ် ကောင်၏ တိုက်ပွဲပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဂန္တီသည်သမင်ဖိုကြီးများ ကို လက်သပ်မွေးပြီးတိုက်ခိုက်တတ်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးထားသည်။ ယင်းတို့၏ လှပသော ဦးချိုကြီးများ ကို အဖျားချွန်နေအောင် ပြုပြင်ပေးထားသည်။ စိတ်အဆတ်ဆုံးနှင့် အသန်မာဆုံး သမင်ဖိုနှစ် ကောင်ကိုယှဉ်ပြိုင်၍ ခတ်စေသည်။ သမင်ကြီးများ သည် ခြာဝိဒီယန်စစ်မှား ကြီးများ နှင့် မခြား အသေအကြေတိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဂန္တီကြီးမှား ကျင်းပသည့် "သမင်ခတ်ပွဲ"ကို ကျွန်ုပ်နှင့် တကွသော စစ်သည်တော် သို့ နှစ် ခြိုက်လှသည်။

သို့သော် သမင်ခတ်ပွဲကျင်းပတိုင်း မည် သည့်အခါမှမတက်ရောက်သူ တစ်ဦးရှိသည်။ ထိုသူကားညီတော် ဘိဘိသနပင် ဖြစ်ပေသည်။

ညီတော် ဘိဘိသနသည် နက္ခတ္တဗေဒကို ပို၍ လိုက်စားလားပြီး သူ၏ အမူအရာများ မှာ ကံတော် ကုန်ဘိုးတော် နှင့်တစ်နေ့တစ်ခြားတူလာသည်။ အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် တည်ငြိမ် အေးဆေးလှပေရာ သူ၏ အသားအရောင် သည်ပင်ခြာဝိဒီယန်နှင့် မတူတော့ဘဲ နူးညံ့ ဖျော့တော့လာသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်ပေသည်။ သို့သော် ညီတော်

ဘိဘိသနသည်လက်အောက်ခံဒေသများ ၏ အုပ်ချုပ်ရေး၊ အခွန်ပဏ္ဏာလက်ခံရေး နှင့် ဗြာဟ္မိဒီယန် အချင်း ဖြစ်ပွားသော တရားတဘောင်များ ၌ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရေး တို့တွင် ကား အားထားလောက်ပါပေသည်။

ယခုလည်း ကျွန်ုပ်သည် ညီတော် ၏ အစီအမံအရ ကျွန်ုပ်၏ အောင်ပွဲအထိမ်းအမှတ် တောင်ဆယ်လုံးကိုလက်ကံဒီပခံတပ်များ တည်ဆောက်နေရသည်။ ညီတော် သည် ပထမပဗ္ဗတမှ နဝမပဗ္ဗတအထိသော တောင်ကိုးလုံး၏ ခြေရင်းတောင်ကြားများ ကို ကျောက်တုံးများ ဖြင့် အသေပိတ်ဆို့လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ရာဝဏမင်းသားဘဝကမြွေဟောက်ကြီးများ ကိုသုတ်သင်ခဲ့သည့် တောင်ကလပ်ထိပ်ဖျားများ ပေါ်တွင် စက်မောင်းခလုပ်များ တပ်ဆင်သည့်ခံတပ်များ တည်ဆောက်စေသည်။ နဝမပဗ္ဗတနှင့် ဒသမပဗ္ဗတအကြား တောင်ကြားတစ်ခုတည်းသား တံခါးပေါက်အ ဖြစ်ချန်လှုပ်ထားခဲ့သည်။ ယင်းလျှို့ဝှက် တံခါးမှသည် ဥမင်လိုဏ်လမ်းကြောင်းဖြင့် အိန္ဒြမြစ်ကမ်းအထိဖောက်လုပ်မည် ဟုညီတော် က စီစဉ်နေသည်။ အိန္ဒြမြစ်ကမ်းကို ဤနေရာမှဖြတ်ကူးပါက တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်အောက်ခံ ဂန္ဓမိုိုး နွယ်စုဘုရင်ရှိရာ ဘရာမာဗန္ဓမြို့တော် သို့ ရောက်နိုင်ပေသည်။

ညီတော် ၏ အစီအမံကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ လက်ကံဒီပမှာ တန်ခိုးဩဇာကြီးမား ခန့်ညားလာသည့်အလျောက်ဝါလုချစ်တန်ဒေသမှ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုး အနွယ်လူရိုင်းများ လည်း ခိုဝင်လာကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့်နှစ် ပေါင်းတစ်ရာခန့်ကတည်းကရေကြည်ရာ မြက်နုရာ လှည့်လည်ခဲ့ရသော ဤအရိုင်းတို့သည် ယခုအခါ လက်ကံဒီပ၏ အာဏာစက်အောက်ဝယ် ကျွန်များ အ ဖြစ်နေထိုင်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ညီတော် ဘိဘိသနသည် လက်ရုံးရည်အရာ၌ ညံ့ဖျင်းသော်လည်း ယင်းသို့ သော အရာများ ၌ မူကျမ်းကျင်မှု ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်နှင့် နှမဂုဒ္ဒီတို့ မငြင်းပယ်နိုင်။ ဝန်ခံကြရပေသည်။

သို့သော် တောင်ဆယ်လုံးအနက်နဝမတောင်နှင့် ဒသမတောင်ကြားကိုတံခါးဖောက်လုပ်၊ ဥမင်တူးခြင်း၊ ကျန်တောင်ကြားများ တွင် ကျောက်တုံးဖြင့် အသေပိတ်ဆို့ခြင်း . . . တည်းဟူသော လုပ်ငန်းကိုမူ ကျွန်ုပ် နားမလည်မိပေ။

ထို့ကြောင့် ဆီးနှင်းများ ထူထပ်စွာ ကျနေသော နံနက်ခင်းတစ်ခု၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂန္တီကိုခေါ်ပြီး ဥမင်တူးနေသည့် နေရာရှိညီတော် ထံသို့ ထွက်လာခဲ့ပေသည်။

အသုရာမင်း၏ လက်ဆောင်စစ်ရထားကို ကျွန်ုပ်မယူခဲ့ပေ။ ဝဇီရာ၏ အဆက်အနွယ် ဖြစ်သော မဟူရာအမည် ရှိမြင်းကြီးတစ်စီးကိုသာ စီးလာခဲ့သည်။ ညီတော် ဘိဘိသနသည် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်၍ စိမ့်ခန့်ခွဲနေသည်။ သူ၏ ဒိုပြာရောင် ဝတ်ရုံထက်တွင် ဆီးနှင်းစများ ဖြင့် ဖြူဖွေး၍ နေသည်။

"အကိုတော် ဘုရင်မင်းမြတ် . . ကြွပါ"

"ဝီရိယ တယ်ကောင်းပါလားညီတော် ၊ ဆီးနှင်းထူပြောနေတဲ့အချိန်မှာ ရပ်နားထားဖို့ကောင်းတယ်"

"အချိန်မရှိဘူး အကိုတော် ၊ ဒီဥမင် မြန်မြန်ပြီးမှ စိတ်အေးနိုင်မယ်၊ ဒီလုပ်ငန်းဟာ ညီတော် ရဲ့ ခေါင်းထဲမှာ လေးလံစွာ ပိကျနေပါတယ်။"

လင်္ကာဆန်သော ဘိဘိသန၏ အသုံးစကားများ ကို ကျွန်ုပ်ပြုံး မိသည်။

"အေး . . စစ်တိုက်ဖို့ကလွဲပြီးဘာမှ စိတ်မဝင်စားတာမှန်ပေမယ့် ညီတော် ဒီလောက်သဲကြီးမဲကြီးလုပ်နေတာ တွေ့ရတော့အကျိုး အကြောင်းသိချင်လာတယ်"

"ဟုတ်တယ်ဘိဘိသန .. နင့်လုပ်ငန်းဟာ နန်းတော် တည်ဆောက်တာနဲ့ မတူတော့ဘူး၊ရန်သူကာကွယ်ဖို့ပြင်ဆင်နေတာနဲ့ တူနေပြီ။ ငါတောင်မှ ဒီမနက်သမင်တွေ လေ့ကျင့်ပေးစရာရှိတာ ထားခဲ့ပြီးအကိုတော် နဲ့လိုက်လာခဲ့ရတယ်"

"နင်ပြောတာမှန်တယ် ဂန္တီ၊ ဒါရန်သူကာကွယ်ဖို့ပဲ"

"ထားပါလေ။ ဒါပေမယ့် နင်လုပ်နေပုံက ရန်သူဟာ ဒီနေ့နက်ဖြန် ရောက်လာတော့မယ့်အတိုင်းပဲ၊ ဒဿ ဂီရိရဲ့လင်္ကာဒီပကို ဘယ်သူက ကျူး ကျော်ရဲမှာ လည်း ဘိဘိသနရယ်"

"ပေါ့ပေါ့ဆဆ မနေစမ်းနဲ့ ဂန္တီ၊ ရန်သူဟာ ဒီနေ့နက်ဖြန်လာမှာ မဟုတ်သော

လည်း တို့တောင်ပိုင်းကိုဆင်းလာစရာရှိတယ် "

"ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဘယ်မျိုး နွယ်စုတွေ များ လဲကွယ်"

"အိန္ဒြမြစ်ဝှမ်းမြောက်ပိုင်းက အာရိယန်မျိုး နွယ်စု"

"ဘယ်လို . . . "

"အိန္ဒြမြစ်ဝှမ်း မြောက်ပိုင်း ပန်ဇဗျ၊ ရာဇာပုတ္တရ ဒေသမှာ ခြေကုပ်ပြုနေတဲ့ အာရိယန် မျိုး နွယ်စုတွေ "

"အာရိယန်မျိုး နွယ်စု ... ဟုတ်လား"

"အကိုတော် ဘုရင်မင်းမြတ် . . . အသုရာမင်းရဲ့ စစ်ရထားဟာ မကြာမီမှာ ပဲ ပဏ္ဍာဆက်သသူအတွက်ပြန်လည်အသုံးချရလိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ အာရိယန်တို့ရဲ့မိတ်ဆွေ မာဃမျိုး နွယ်စုဟာ အသုရာမင်းကိုတိုက်ခိုက်ဖို့ချီတက်သွားကြပြီ။ မကြာမီမှာ မာဃမျိုး နွယ်စုတွေ နဲ့ အသုရာဘုရင်တို့ စစ်မက် ဖြစ်ပွားလိမ့်မယ်၊ ဒီအခါမှာ . . . "

ဆီးနှင်းတောထဲမှ မြင်းတစ်စီးပြေးလာပြီး တပ်မှူး တစ်ယောက် သည် မြင်းထက်မှခုန်ဆင်း လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်လက်ထဲသို့ စာချွန်တစ်ခုဆက်သလာသည်။

"မာဃမျိုး နွယ်စု ဘုရင်က စစ်မက်ပြုလာတဲ့အတွက် အသုရာမင်းက စစ်ကူတောင်းတဲ့စာချွန်ပါဒဿ ဝီရိဘုရင်မင်းမြတ်"

ဂွမ္ဘီသည် အံ့ဩချီးကျူး ဟန်ဖြင့် ဘိဘိသနကို ကြည့်နေသည်။ ဘိဘိသနကမူ ကျွန်ုပ်အား တည်ငြိမ်သည့်မျက်လုံးများ ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

"အသုရာဘုရင်ကို စစ်ကူပေးပါ၊ အသုရာထံက မာဃဘုရင်ကို တိုက်ခိုက်ခြင်းဟာ လင်္ကာဒီပရဲ့ ရန်စွယ်ကိုကြိုတင်ဖယ်ရှားခြင်းလိုလည်း အဓိပ္ပာယ်ရပါတယ် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"တပ်မှူး . . . မင်းအခုပြန်သွား၊ မျိုး နွယ်စု တပ်မကိုအဆင်သင့်ပြင်၊ ငါ့စစ်ရထားကို တပ်ဆင်၊ သားတော် မေဃနာဒကိုလဲ ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများ ဝတ်ဆင်ပလေစေ။

ဆီးနှင်းတွေ အရည်ပျော်သွားချိန်မှာ စစ်ထွက်မယ်"

"နှမတော် လည်း လိုက်ပါရစေ အကိုတော် "

ဆီးနှင်းဖြူဖြူများ အောက်မှ ဂွမ္ဘီ၏ မျက်နှာသည် စစ်စိတ်စစ်သွေးများ ဖြင့် ရုတ်တရက်နီမြန်းလာလေသည်။

"အေး . . . လိုက်ခဲ့၊ ငါလာခဲ့မယ်၊ ဂွမ္ဘီသွားနှင့် ၊ ငါဘိဘိသန ထံကအာရိယန်တွေ အကြောင်း သိချင်သေးတယ်"

ဂွမ္ဘီသည် ကျွန်ုပ်၏ အမိန့်ကို ရလျှင်ခြင်း မြင်းပေါ် သို့ တက်၍ တပ်မှူး နှင့် တကွ နန်းတော် သို့ ဒုန်းဆိုင်းသွားလေသည်။ ဘိဘိသနသည် ကျောက်တုံးပေါ်တွင် မတ်တတ် ရပ်လိုက်ရင်း မြောက်ဘက်အရပ်ဆီသို့ ငေးကြည့်နေသည်။ ဆီးနှင့် တို့အလယ်တွင် သူ့အသွင်သည် ဆေးဝါးမန္တန်အတတ်၌ ကျွမ်းကျင်သည့် ဂန္ဓဗ္ဗမျိုး နွယ်စုအဘိုးကြီးနှင့် တူနေပေသည်။

"နားဆင်ပါအကိုတော် မင်းမြတ် အင်မတန်ဝေးလံလှတဲ့ မြောက်ဘက်အရပ်မှာ ကြီးမားတဲ့မြက်ခင်းပြင်ကြီးတွေ ရှိတယ်။ အာရိယန်မျိုး နွယ်တွေ ရဲ့ မူလဒေသဟာ အဲဒီ အရပ်ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့အသားအရောင် ဟာခြာဝိဒိယန်တွေ လို အညိုရောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဝါရွှေရောင် ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ပြီး၊ မြင်းစီးအတတ်၊လေးအတတ်မှာ ကျွမ်းကျင်ကြတယ်"

"လင်္ကာဒီပ ဘုရင်ထက်ပိုပြီး လေးအတတ်မှာ ကျွမ်းကျင်သတဲ့လား"

ကျွန်ုပ်၏ လှောင်ပြောင်ချက်ကို ဘိဘိသနက တစ်ချက်မျှသာမျက်လုံးဝင့်ကြည့်ပြီး မြောက်ဘက်အရပ်သို့ ငေးမျှော်လိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ ဝတ်ရုံစသည် လေတွင် လွင့်ပျံ့နေပေရာ ဆီနှင်းအဖြူကို နောက်ခံပြုလျက်ကျောက်တုံးပေါ်တွင် မတ်တပ်ရပ်နေသော ဘိဘိသန၏ ရုပ်ပုံသည် တစ်ခါမျှ၍ အကြိမ်လောက် ခဲ့ညားခြင်းမရှိခဲ့ဟုကျွန်ုပ်ထင်နေမိသည်။

"တောတောင်အထပ်ထပ်ကို နှစ် ပေါင်းများ စွာ လှည့်လည်ဖြတ်သန်းခဲ့တဲ့

အာရိယန်တွေ ဟာ ကျန်းမာသန်စွမ်းကြတယ်၊ အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်ကြတယ်။
စစ်မက်ကိုကောင်းစွာ ပြုတတ်ကြပေမယ့် သူတို့ရဲ့အနှစ် သာရ ကတော့ စစ်ပွဲမဟုတ်ဘူး၊
ပြီးဆုံးသွားတဲ့စစ်မြေပြင်မှာ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုး နိုင်ရေး ပဲ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ဟာ တောတွေ
မြစ်တွေ အထပ်ထပ်ကို ဖြတ်သန်းခဲ့ကြပြီ။ အခုအိန္ဒိယမြစ်ဝှမ်းမြောက်ဘက်ကို
ရောက်လာကြပြီ"

"ဒီအသားဝါတွေ ကို ငါသွားပြီးမောင်းထုတ်မှာ ပေါ့ ဘိဘိသန"

"ဘုရင်မင်းမြတ်သွားစရာမလိုဘူး၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဘုရင်မင်းမြတ်ရှိရာ
လင်္ကာဒီပရီရာ အိန္ဒိယတောင်ပိုင်းကိုဆင်းလာကြပါလိမ့်မယ်"

"သူတို့ဟာ တောင်ပိုင်းကိုလာရင် စစ်ကိုပါယူလာခဲ့ကြမှာ လား ဘိဘိသန"

"မှန်ပါတယ်၊ သူတို့ဟာ အိန္ဒိယမြစ်ဝှမ်းတောင်ပိုင်းရဲ့ မြေဩဇာလွင်ပြင်ကြီးကို
အင်မတန်မက်မောနေကြတယ်။ သူတို့စစ်မက်ပြုကြလိမ့်မယ်"

"အင်မတန်ကြီးကျယ်ပြီး ဂုဏ်မြောက်တဲ့စစ်ပွဲကြီးတစ်ခု ဖြစ်မှာ ပေါ့ဘိဘိသန၊
သို့သော် အသားဝါတွေ အဖို့အိန္ဒိယမြစ်ဝှမ်းတောင်ပိုင်းမှာ သူတို့ကိုယ်တိုင် မြေဩဇာတွေ
ဖြစ်ကုန်ကြရမယ်"

"အခု အသုရာဘုရင် စစ်ကူတောင်းတဲ့ ကိစ္စဟာ ဒီအရေး ရဲ့ရှေ့ပြေး
ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ အသုရာကို တိုက်တဲ့မာဃဘုရင်ဟာ အာရိယန်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါတယ်"

"ညီတော် ဘိဘိသန . . . မင်းနဲ့စကားပြောရတာ ငါ့အဖို့
စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံးပဲ၊ သေးသိမ်တဲ့ခြာဝိဒီယန်မျိုး နွယ်စုငယ်တွေ
အချင်းချင်းစစ်မက်ပြုရတာ ကို ငြီးငွေ့နေချိန်မှာ မင်းဟာ ငါ့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့
လုပ်ငန်းတစ်ခုကိုညွှန်ပြပေးတာပဲ"

"ဒါပေမယ့် အာရိယန်တွေ ကို . . ."

"တော် လောက်ပါပြီကွယ်၊ ကဲ . . မင်းလုပ်စရာရှိတာဆက်လုပ်"

ငါအသုရာဘုရင်ထံသွားလိုက်ဦးမယ်"

"အကိုတော် ဘုရင်မင်းမြတ် . . . အောင်မြင်ပါစေ"

ဘိဘိသန၏ ဆုတောင်းသံနှင့် ရုပ်ပုံတို့သည် ဆီးနှင်းများ အကြားနစ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ မြင်းခြောက်ကောင်က စစ်ရထားသည် အဆင်သင့် ဖြစ်နေလောက်ပေပြီ။

မာဃဘုရင်၏ စစ်တပ်ကြီးကား အင်အားကြီးမားလှပေသည်။ ပုစွန်သွေးရောင်ကိုယ်ထည် နှင့် ဒရယ်မွေးရောင် မျက်နှာပြင်ရှိကြီးမားသော စည်ကြီးကို စစ်ဦးတွင် ရိုက်နှုတ်တီးခတ်လျက် မာဃတပ်မကြီးသည် လှိုမ့်၍ ဆင်းလာ လေသည်။

သူတို့၏ တိုက်ပွဲဝင် စည်သံသည် မိုးခြိမ်းသံတမျှ မြည် ဟီးလှသည်။ "အာလမ္မရ တပ်ဦးတံခွန်လာပြီ ဟေ့ . . ." ဟုသူတို့ဟစ်ကြွေးကြသည်။ သို့သော် စစ်မြင်းခြောက်ကောင်က စစ်ရထားကိုသားတော် မေဃနာဒအား မောင်းနှင်စေ၍ ကျွန်ုပ်ကမူလေးနှင့် မြားကို စွဲလျက် ရန်သူစစ်ဦးကင်းထံသို့ တရကြမ်းထိုးဖောက်ဝင်နိုင်ခဲ့သည်။ မိုးကြိုး လျှပ်စီးနှင့် ငလျင်တော် လည်းသံတို့ကို အခြံအရံပြုလျက် မွေးဖွားလာသည် ဖြစ်သော ကြောင့် မာဃနာဒဟုအမည် တွင် သော ကျွန်ုပ်သားတော် အဖို့ ရန်သူတို့၏ တိုက်ပွဲဝင်စည်သံသည် အပြင်းပြေတူရိယာဂီတသံသဖွယ် ဖြစ်သွားသည်။

ထို့ကြောင့် ရထားမောင်းတာဝန်ကို သားတော် အား ကျွန်ုပ်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သံချွန်သွားတပ် ဘီးများ အောက်ဝယ်မရှုမလှသေဆုံးခဲ့ကြသည့် ရန်သူများ ၏ သွေးစများ သည် ရက်ပေါင်းများစွာ ပင် သံချွန်သွားများ ၌ စွန်းထင်းစွဲမြဲနေခဲ့ပေသည်။ ရန်သူ၏ အာလမ္မရစစ်ဦးတံခွန်ကို ကျွန်ုပ်ထိုးဖောက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ကား ခြာဝိဒိယန်တပ်တို့သည်မာဃတပ်တို့ကိုတဆင့်ပြီးတဆင့် အောင်ပွဲခံနိုင်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် မာဃဘုရင်သည် သူ၏ မျိုး နွယ်စု စစ်သည်အနည်းငယ်မျှလောက်ကိုသာ အသက်နှင့် တကွပြန်လည်စုရုံးနိုင်ပြီး အိန္ဒြာ

မြစ်မြောက်ဘက်ဒေသဆီသို့ ဆုတ်ခွာသွားခဲ့လေသည်။ ခုနစ် ရက်မျှကြာသော ထိုစစ်ပွဲကို ကျွန်ုပ်အသေးစိတ်မမှတ်မိတော့။ သို့သော် အသုရာမျိုး နွယ်စုမှ လင်္ကာစာဆိုများ ကမူ မိုးမာယနှင့် နတ်အသုရာစစ်ပွဲဟူသော အမည်ဖြင့် ကြီးကျယ်ခန်းနားစွာ ကဗျာလင်္ကာများ ဖွဲ့ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုကဗျာလင်္ကာတို့၏ စာပိုဒ်တိုင်းတွင် ပါဝင်သော အမည် ကားဒဿ ဂီရိဟူသော အမည် နာမပင် ဖြစ်သည်။ သားတော် မေဃနာဒမင်းသားကား အသုရာမျိုး နွယ် မိန်းမပျိုများ အကြားတွင် ကြီးစွာ သော သူရဲကောင်းစည်းစိမ်ကို ခံစားနေရပေသည်။

ဗြာဟ္မဒိယန်တပ်များ ကို စစ်ဆေးပြီး လင်္ကာဒီပနန်းတော် သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာရန် စစ်ရထားပေါ် ခုန်တက်လိုက်သည်နှင့် အသုရာဘုရင်သည် စစ်ရထားအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ခူးထောက်၍ ဦးညွတ်လိုက်သည်။

"နောက်ထပ်စစ်ရထားတစ်စီး လက်ဆောင်ပေးဦးမလို့လားဟေ့၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့အသုရာတွေ ဆီနောက်ထပ်ရန်သူတွေ ထပ်လာ၊ နောက်ထပ်တစ်ခါငါတို့က စစ်ကူနောက်ထပ်ပြန်ပေး . . . "

အသုရာဘုရင်က ပြုံး ရင်း ခေါင်းကိုခါရမ်းလိုက်လေသည်။

"နောက်ထပ်စစ်ရထားတစ်စီး လက်ဆောင်ပေးစရာမလိုတော့ပါဘူး ဒဿ ဂီရိဘုရင်မင်းမြတ်၊ အသုရာတို့ရဲ့ရန်ဟာပြီးစီး သွားပါပြီ။ အရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်လည်း အသုရာမာယစစ်ကြောင့် ပင်ပန်းလှပါပြီ။ အရှင်ရဲ့ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှု နဲ့သုံးစွဲလိုက်ရတဲ့ ခွန်အားတွေ ကို ပြန်လည်ဖြည့်စွက်ပေးမယ့် နောက်ထပ်လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတစ်မျိုး အကျွန်ဆက်သလိုက်ပါတယ် "

"နောက်ထပ် လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ . . . "

"မှန်ပါတယ် အရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဟိုမှာ ပါ"

အသုရာဘုရင် ညွှန်ပြသော နေရာသို့ ကျွန်ုပ်ကြည့်လိုက်သည်။

ဗြာဟ္မဒိယန်စစ်တပ်ကြီး၏ နောက်ဆုံးဘက်တွင် ကားအသုရာဘုရင်၏ လက်ဆောင်များ သည် စစ်တပ်တစ်တပ်ခန့် ရှိနေသည်။

"ကျေးကျွန်တွေ ရယ် .. စစ်မြင်းတွေ ရယ် .. ရွှေငွေရတနာတွေ ရယ် .. အသုရာ မိန်းမချောတွေ ရယ်၊ ဟေ့ .. ဒီလက်ဆောင်တွေ ဟာ ပေးရိုးထုံးစံပဲမဟုတ်လား အသုရာဘုရင်ရဲ့ ဒါကို အဆန်းလုပ်ပြီးပြနေရသလား"

"သေသေချာချာ ရှုစားပါ ဘုရင်မင်းမြတ်"

ကြီးမားသော ရထားကြီးဆယ်စီးကို တွေ့ရသည်။ စစ်ရထားများ မဟုတ်၊ အမိုးပါသည့် မြင်းနှစ် ကောင်ကခရီးသွားထားများ ဖြစ်သည်။

"အဲဒီ ရထားဆယ်စီးထဲမှာ ကြီးမားတဲ့အိုးကြီးနှစ် လုံးစီ ရှိပါတယ်။ ဒီအိုးကြီးတွေ ထဲမှာ ထူးခြားမွန်မြတ်တဲ့တစ်စုံတစ်ခုရှိပါတယ်"

"ဟေ့ .. ဘာလဲကွယ့်"

"စစ်ပွဲများ ကြောင့် ဖြစ် ဖြစ်၊ အခြားဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဖြစ် ဖြစ် နှမ်းနယ်ကုန်ခမ်းသွားတဲ့ အရှင်ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့ခွန်အားများ ကို ပြန်လည် ဖြစ်ပေါ်စေတဲ့ သြသရေညများ ဖြစ်ပါတယ်"

"ဪ .. တယ်ဟုတ်ပါလား၊ အဲဒီ သြသရေညကို ဘယ်လိုခေါ် သလဲ"

"သူ့ရာလို့ခေါ်ပါတယ်"

"သူ့ရာ .. တဲ့၊ အလွန်နားထောင်လို့ကောင်းတဲ့ အမည် သစ်ပါလား"

"မှန်ပါ။ သောက်သုံးရန် အညွှန်းစည်းမျဉ်းများကို အရှင်ရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးမင်းကြီးထံ အကျွန်ုပ်ပေးအပ်ထားပါတယ်"

"အေး အေး၊ ကိုင်းဟေ့၊ လင်္ကာဒီပကို ပြန်ကြစို့၊ ဂန္ထီရဲ့ သမင်ခတ်ပွဲကို ငါကြည့်ချင်လှပြီ။ ကိုင်း .. လာကြခြာဝိဒိယန်တို့ သွားကြစို့"

"ဒေသ ဝီရိဘုရင်မင်းမြတ် သက်တော် ရှည်ပါစေ" ဟူသော အသံများ သည် လွင့်ဝဲ၍ ပဲ့တင်ပြီးကျန်နေရစ်လေသည်။ သမင်ဖိုကြီးနှစ် ကောင်သည် သူတို့၏ လည်ကုပ်သားကြီးများ ကို အောက်သို့ နှိမ့်ဆွဲထားကြသည်။ ဦးချို၏ အစွန်အဖျားများ ကို

တစ်ကောင်တစ်ကောင် ချိန်ရွယ်ထားကြသည်။ ဦးချိုဖျားများ သည် ချိန်မြေ၍ မည်
:နက်တောက်ပြောင်နေသည်။ ခွာများ ကို ရှုပ်နေသော ကြောင့် မြက်ပင်များ သည် သူတို့၏
ခြေလေးချောင်းအောက်မှဖွာထွက်နေကြသည်။ တရား၊ ရှား၊ နှာမှု တိသံများ ကို အတိုင်းသား
ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရွှေခွက်ကို နှုတ်ခမ်းတွင် တေ့၍ "သူရာ" ကို မော့ချလိုက်သည်။
ချိုမြခြင်း၊ ပူစပ်ခြင်း၊ ခါးသက်ခြင်းဟူသော အရသာသုံးမျိုး သည်
လျှာကိုဖြတ်သန်းသွားပြီးလျှာအရင်းတွင် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ထို့နောက်
တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ရှိန်းမြသော အထိအတွေ့ တစ်မျိုး ကိုလည်ချောင်းတစ်လျှောက်မှ
ဝမ်းဗိုက်အထိ ခံစားလိုက်ရသည်။ သွေးကြောများ သည် တဖျင်းဖျင်းမြည်
လာသည်ဟုထင်ရလောက်အောင် လှုပ်ရှားလာကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ
မြင်ကွင်းသည်ပို၍ ကြည်လင်ပြတ်သားလာသည်ဟု ခံစားမိသည်။ နား၏ အာရုံနှင့် ခံတွင်
:နှုတ်ခမ်းတို့သည်လည်း အလွန်နိုးကြားတက်ကြွလာလေသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည်
သမင်ခတ်ပွဲ ကြည့်ရှုနေသော မိမိ၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် လင်္ကာဒီပဘုရင်မင်းမြတ်အ
ဖြစ်ကို ပြင်းထန်စွာ နှစ် ခြိုက်ကျေနပ်လာမိသည်။ ပျော်ရွှင်မြူး တူးမှု အလျဉ်သည် ကျွန်ုပ်၏
စိတ်နှလုံး၌ ဖြန့်ကြက် စိုးမိုးသွားလေသည်။

"ဟေ့ . . . ဂန္တီရဲ့ သမင်းတွေ ဟာ ဒီလိုပဲ စောင်နေကြရင်းနဲ့
အချိန်ကုန်တော့မလား"

ဂန္တီသည် ကျာပွတ်ကို မြှောက်ကိုင်ပြီး သမင်ဖိုကြီးနှစ် ကောင်ကို
ခပ်ဆတ်ဆတ်ရိုက်ချလိုက်သည်။ နန်းတော် ဥယျာဉ်၏ အနောက်ဘက်၊ သမင်ခတ်ပွဲကျင်းပရာ
နေရာလေးတစ်ဝိုက်၌ ခွာသံ၊ ဦးချိုချင်းထိသံ၊ နှာမှု တိသံ၊ ဟစ်အော်အားပေးသံများ
ဆူညံသွားလေသည်။ သမင်နက်ကြီးနှင့် သမင်ညိုကြီးနှစ် ကောင်သည် အလယ်ဗဟိုတွင်
ဆုံကြပြီး မိမိနေရာမိမိပြန်ရောက်သွားကြသည်။ သူတို့၏ ဟန်ပန်မှာ တကယ်ခြာဝိဒိယန်
စစ်သူကြီးများ လို ခံညားလှပပေသည်။ ထူးခြားစွာ တက်ကြွနေသော စိတ်နှလုံးများ ဖြင့်
ကျွန်ုပ်သည် သူရာကို နောက်ထပ်သောက်သုံးလိုက်ပြန်သည်။

"ဟေး . . . ဟေး"

သမင်ဖိုနှစ် ကောင်သည် ကွက်လပ်အလယ်တွင် ဒုတိယအကြိမ်
ဆုံကြပြန်သည်။ ကြေးနီခိုင်းလွှားပေါ် သို့ သံပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ချလိုက်သည့် အသံမျိုး
ထွက်ပေါ်လာသည်။ မိမိနေရာ အသီးသီးသို့ ပြန်ရောက်သွားကြပြန်သည်။ ဂန္တီ၏
လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးမှု သည် အံ့မခန်း ပေတည်း။ အထူးသဖြင့် သမင်ညိုကြီး၏ ဟန်ပန်မှာ
ကျွန်ုပ်၏ မျက်၌ ပိုမိုဝင့်ကြွားနေလေသည်။

"ဟေ့ကောင်ကြီး ပြန်ထ ပြန်ထစမ်း"

သမင်ညိုကြီး ပြန်ထလာသည်။ သူညွတ်ကျသွားရာ နေရာတွင်
သွေးကွက်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။ သမင်ညိုကြီးသည်
ဆတ်ဆတ်ခါလျက်ယိမ်းယိုင်နေသည်။ သူ၏ ဦးခွံတစ်ဖက်သည် အရင်းမှနေ၍ သွင်သွင်ကျိုး
လျက်ပြုတ်ထွက်သွားခဲ့ပြီ။ ချွဲစောင်းတွင် သွေးများ တပွက်ပွက် ထွက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ထပ်၍ သောက်သုံးလိုက်သည်။ ရွှေခွက်သည် ကျွန်ုပ်၏
နှုတ်ခမ်းများ နှင့် အကြိမ်ပေါင်းမည် မျှထိတွေ့ခဲ့သည်ကို မမှတ်မိတော့ချေ။ သမင်ညိုကြီး၏ ချွဲ
စောင်းမှ သွေးများ ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ပို၍ တက်ကြွလာသည်။ သွေးများ နီရဲနေသည့်ကြားမှ
တစ်ဖက်တည်းသော ဦးခွံကိုသာ ပိုင်ဆိုင်တော့သည့် သမင်ညိုကြီးသည် ရဲဝံ့စွာ ပင် ရန်သူကို
ရင်ဆိုင်လိုက်ပြန်သည်။ ဥယျာဉ်ကွပ်လပ်တစ်ခုလုံး ကျွန်ုပ်၏ အားပေ၊
သံတစ်သံတည်းသာအဆက်မပြတ်ထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

ဒဏ်ရာကြီးစွာ ရထားသည့် ဦးခွံတစ်ဖက်တည်းရှိ သမင်ညိုကြီးကို
သမင်နက်ကြီးသည် ပြင်းထန်စွာ ထိုးခတ်ချလိုက်သည်။ သမင်ညိုကြီး၏ ကြီးမားသော
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် မြေပြင်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ကျသွားသည်။ သူ၏ လည်ပင်းမှာ
သမင်နက်ကြီး၏ ဦးခွံထိပ်ချွန်ကြောင့် ထုတ်ချင်းခတ်ပေါက်သွားပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ထဲမှ
ရွှေခွက်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်ပြီး ရွှေသေတကောင်းကို သည်အတိုင်း မော့ချလိုက်ပြီး
ကွင်းလယ်တွင် ရပ်နေသည့် ရက်စက်သော သမင်နက်ကြီးဆီသို့ ခုန်ပေါက်လျက်
ပြေးဝင်ခဲ့သည်။

"ဟေ့ကောင်ကြီး၊ သမင်ညိုကြီးအတွက် လက်စားချေဖို့ ငါလာပြီဟေ့"

ဂန္ထီ၏ အော်ဟစ်သံကို နားထဲတွင် သဲ့သဲ့ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်တွင် ဓားမြှောင်တို တစ်ချောင်းသာပါသည်။ သမင်နက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို အံ့ဩဟတန်ဖြင့် ရပ်ကြည့်နေပေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။ အလို . . . ထူးဆန်းစွာတကား။

ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်များ သည် ယိမ်းယိုင်နေကြသည်။ ရှေ့မှ သမင်နက်ကြီးသည် တစ်ကောင်တည်းမဟုတ်တော့။ သမင်နက်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း မှ အခြားသမင်နက်များ ပွား၍ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ဦးချိုများ သည်လည်း ထင်းရှူး ပင်၏ သစ်ကိုင်းများ သဖွယ် များ ပြားရှုပ်ထွေးလာသည်။ နားထဲတွင် အသံမျိုး စုံကို ဆူညံစွာ ကြားနေရသည်။ "ငါလာပြီဟေ့" ဟူသော ကျွန်ုပ်၏ အသံသည်ပင် ကျွန်ုပ်၏ နားအတွင်း ၌ တစ်မျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဗလုံးဗထွေးနှင့် လေးလံနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်သည်လည်း ယိမ်းယိုင်လျက်ရှိသည်။ သို့ ပါလျက် ကျွန်ုပ်သည် သမင်နက်ကြီးရှိရာသို့ ရူးမိုက်စွာ တိုးဝင်သွားခဲ့သည်။ လက်ချောင်းများ သည် လေးလံဆိုင်းတွနေပြီး ဓားမြှောင်ကို ဆုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းမရှိ၊ သမင်ခတ်ပွဲကွက်လပ်၏ ဘေးပတ်လည်မှ သစ်ပင်များ ၊ ပန်းရုံများ ၊ ပရိသတ်များ အားလုံး တစ်ခုနှင့် တစ်ခု ရောထွေးလျက် လျင်မြန်စွာ လည်ပတ်နေကြသည်။

"ငါလာပြီဟေ့၊ သ . . မင် . . နက်"

ကျွန်ုပ်သည် သမင်နက်ကြီးရှိရာသို့ မရောက်မီမှာ ပင် မြေပြင်သို့ ပစ်လဲကျသွားသည်။ သမင်နက်ကြီးသည် ချွန်မြသော ဦးချိုဖျားများ ကို ကျွန်ုပ်အား ချိန်ရွယ်လျက် ပြေးဝင်လာနေပေပြီ။ သို့ သော် လုံတံတစ်စင်းဖြတ်သွားသံကို သဲ့သဲ့မှုကြားလိုက်ရပြီး သမင်နက်ကြီး၏ လက်ပြင်တွင် လုံတံဝင်စွဲသည်။ သမင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် အလွန်နီးကပ်သော နေရာတွင် ပုံလဲကျသွားသည်။ ဂန္ထီပြေးလာသည်ကို ဝိုးတဝါးမျှတွေ့လိုက်ရသည်။

"သူ့ရာမူးယစ်နေတဲ့ အကိုတော် ဘုရင်မင်းမြတ်ရဲ့အသက်အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ဖို့အတွက် ငါဟာ အင်မတန်ရဲရင့်တဲ့ သမင်နက်ကြီးကို သတ်လိုက်ရပြီ"

ဘိဘိသန၏ အသံကိုလည်း ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။

" အသုရာဘုရင်ဟာ စစ်ရထားကို ဦးစွာ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ဒါဟာ ဒဿ
ဂီရိဘုရင်အတွက်စစ်မှန်တဲ့လက်ဆောင်ပဲ။ ဒီစစ်ရထားကို အသုံးပြုပြီး အသုရာဘုရင်ထံ
စစ်ကူပေးပြီးနောက် ဒုတိယလက်ဆောင်တစ်ခုပေးလိုက် ပြန်တယ်။ အဲဒါ ကတော့ သူရာ
ဖြစ်တယ်။ မူးယစ်ရီဝေတဲ့ သူရာကို သောက်သုံးတဲ့အတွက်နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ
အခုအသက်အန္တရာယ်က သီသီလေး လွတ်မြောက်ရတယ်။

ဒီသူရာကိုဆက်လက်သောက်သုံးခဲ့မယ်ဆိုရင် ဒဿ ဂီရိဘုရင်ဟာ . . . "

ဘိဘိသန ရှေ့ဆက်၍ ဘာတွေ ပြောနေသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိတော့။

အရာအားလုံး ချာချာလည်သွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ သတိပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေသည်။

***

အပိုင်း(၃) သော ကခရီး၏ ပထမခြေလှမ်း

မြင်သူမြင်သူ ဗျာဝေ . . .ကြေအံ့မဆုံး . . .

တင်ကာတင်ကာ သွင်မျက်ခုံး . . . ချယ်မှင်ရောင်

ပိတုန်းငယ်နှင့် . . သန်းခါမှောင် . . . မျက်လုံးတော် ရောင်

သောက်ရှူး ကြယ်ညီနောင် မြဲမျက်တောင်ကော့ကော့ရွှန်း

(ပပငယ်လေဝင်းဝင်း . . ပတ်ပျိုး)

"တောင်ဆယ်လုံးကို အစိုးရတဲ့အတွက် ဒသဂီရိဘွဲ့ကို ရရှိပြီး လင်္ကာဒီပရီ၊ ဦးသျှောင်မကို ကို ဆောင်းနိုင်ခဲ့တဲ့ရာဝဏ္ဏ၊အင်း . . ငါ ကတော့ မင်းကို ရာဝဏ္ဏလိုပဲ ခေါ်ချင်တယ်၊ ဒသဂီရိဘွဲ့ကို ရရှိပြီးနောက်မှ မင်းဟာဘုန်းလက်ရုံးကြီးထွားလာခဲ့တယ်။ ဗြာဟ္မဒီယန်အပေါင်းရဲ့ အရင်သခင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ သို့ ပေမယ့်မင်းဟာ အခုသူ့ရာကိုနှစ် ခြိုက်ခုံမင်စွာ မှီဝဲခဲ့တဲ့ ကာလပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပြီ၊ တတ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒသဂီရိဆိုတဲ့ အမည် နာမကို မင်းထံကခွာချပြီးရာဝဏ္ဏဆိုတဲ့ အရင်အမည် နာမကိုပဲ ပြန်လည်ပေးအပ် ချင်တယ်"

ရဲရင့်ဤစကားတို့ကို အဘယ်သူသည် ကျွန်ုပ်အား ပြောဆိုဝံ့သနည်း။ ရီဝေသော မျက်လုံးထဲတွင် အကြောပြိုင်းပြိုင်းထနေသည့် ခြေဝတ်မပါသော ခြေအစုံကို ကျွန်ုပ်မြင်နေရသည်။ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော နန်းရင်ပြင်မှာ ကျောက်ပြား၏ နွားနို့ရောင် အကွက်ပေါ်တွင် ခြေအစုံမှ ရွံ့ရည်မြေစများ ပေကုံ့နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ငိုက်နေသော ဦးခေါင်းကို အားယူ၍ ခြေအစုံအထက်သို့ ဖြည်းဖြည်းချင်းတက်ကြည့် လိုက်သည်။ ရှားရောင် ဝတ်ရုံစ၊ အညိုရောင် ပုတီး၊ပြာရောင် မုတ်ဆိတ်၊ ရှုံ့တွဲနေသော လက်မောင်း၊ ပခုံး၊ လည်ပင်း၊ ရှုပ်ထွေးနေသော ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေသည့် ဆံပင်စများ ...

"အလို . . ဂေါ်ခံဆရာတော် ရသေ့ပါတကား"

တောင်ဆယ်လုံး အောင်ပွဲပြီးသည်မှစ၍ ဆရာဂေါ်ခံရသေ့ကြီး ကျွန်ုပ်မေ့လျော့နေခဲ့သည်မှာ လပေါင်းများ စွာ ကြာခဲ့ပေပြီ။ သူ့ရာငွေတို့ဖြင့် မှုန်မှိုင်းနေသော ကျွန်ုပ်၏ စက္ခုပဒေသာဝယ် ဆရာရသေ့ကြီး၏ ရုပ်ပုံသည်မပြတ်မသား ဖြစ်နေသည်။

"ငါပြောနေတာ ကြားရဲ့လား ရာဝဏာ၊ သူရာအခိုးအငွေတွေ ယှက်သန်းနေတဲ့ မင်းရဲ့ မျက်လုံးထဲမှာ ငါ့ကိုမြင်ရဲ့လား၊ဟင် . . လူမိုက်။ မကောင်းမှု ရဲ့စက္ခုထဲမှာ ငါ့ရဲ့မြင့်မြတ်တဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို မင်းတွေ့ရဲ့လား။"

"ဆရာရသေ့။ ဘာလိုချင်သလဲ"

ရသေ့ကြီးသည် လက်ထဲမှ တောင်ဝှေးကို နန်းကြမ်းပြင်ထက်သို့ ဆောင့်ချလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာတည့်တည့်သို့ လက်ညှိုး ငေါက်ငေါက် ထိုးလိုက်လေသည်။ သေးငယ်သော သူ၏ မျက်လုံးများ မှာ ဝင်းဝင်းတောက်နေသည်။

"ဟေ့ . . လူမိုက်၊ ငါ့ကိုပေးနိုင်စရာမင်းမှာ ဘာမှမရှိဘူး၊ သိရဲ့လား။ မင်းလိုသူရာသမား ဆီကလည်း ငါဘာပစ္စည်းမှလက်ခံမယူချင်ဘူး။"

"ဟား ....ဟား: ....ဟား: ....ဟား: .... ဒါဖြင့် ဆရာရသေ့ ဘာကြောင့် ဒီကိုလာသလဲ"

ချည့်နဲ့သေးကွေးနေသော ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မျက်လုံးတို့က ဒေါသမီးများ ကိုပစ်လွှတ် နေသည့်အတွက်ကျွန်ုပ်ရယ်ချလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူရာတစ်ခွက်ကိုငဲ့၍ လည်ချောင်း အတွင်းသို့ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ဆရာ၏ခံရသေ့ကြီးသည် မျက်စိအစုံကို မှိတ်၍ ဒေါသများ ကို ဖြေဖျောက်နိုင်ရန်ကြိုးစားနေပေသည်။ ပြီးမှသူ၏ ပကတိအသံဖြင့် ဆက်လက်ပြောလာပြန်သည်။

"လင်္ကာဒီပနန်းတော် ရဲ့ လေးပြင်လေးရပ်တောအုပ်တွေ မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ယောဂီရသေ့တွေ အတွက်ငါမင်းဆီလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်တယ် ရာဝဏာ။ မင်းအဲဒီ တောအုပ်တွေ ထဲက ထနောင်းပင်၊ ဆီးပင်၊ စပျစ်ပင်နဲ့အခြားအပင်ပေါင်းများစွာ ကို ခုတ်လှဲပစ်တယ်ဆို"

"ဟုတ်တယ် ဆရာရသေ့၊ သိန်းခုံပြည့်ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်အမိန့်နဲ့ အဲဒီ အချည်းနှီးပေါက်နေတဲ့ သစ်ပင်တွေ ကိုခုတ်လှဲစေလိုက်တယ်"

"ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်ရတာ လဲ ရာဝဏာ"

"သူရာအတွက်"

"ဘာ"

"သူရာဖော်စပ်တဲ့နေရာမှာ အဲဒီ သစ်ပင်တွေ က သစ်သီးသစ်ခါက်တွေ ဟာ အင်မတန်မှ အသုံးဝင်တယ်လေ...ဟား...ဟား...ဟား:"

"ဒီသစ်ပင်တောအုပ်တွေ ကို ကျောင်းသင်္ခမ်းလုပ်နေရတဲ့ တရားစမ္မယောဂီတွေ အတွက် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်ကြမယ်ဆိုတာ မင်းထည့်မတွက်ဘူးလား ရာဝဏ"

ရွှေသတကောင်းထဲမှ စပျစ်သူရာအပျင်းစားကို ရွှေခွက်ထဲသို့ ငှဲ့ရှင်း ဆရာရသေ့၏ အမေးကို လှပစွာ ဖြေဆိုနိုင်ရန်ကျွန်ုပ်စဉ်းစားနေမိသည်။ ဆရာရသေ့သည် ကျွန်ုပ်၏ သူရာတစ်ခွက်ကို အကုန်မော့ပြီးသည်အထိ စောင့်နေရှာပေသည်။အင်း . . . အဖြေရပြီ။

"အမှန်တော့ အဲဒီ ယောဂီရသေ့တွေ အနေနဲ့ သစ်ပင်အောက်မှာ အလကားနေထိုင်ကြမယ့်အစား၊ သူတို့ကိုယ်တိုင်သူရာဖော်စပ်မှီဝဲခြင်းအားဖြင့် ဒီသစ်ပင်တွေ ကို အသုံးပြုသင့်တယ်။ အခုတော့ သူတို့ဒုက္ခကို သူတို့ရှာကြတာပဲ"

ဂေါ်မဲရသေ့ကြီး၏ တောင်ဝှေးကိုင်ထားသော လက်သည် ဒေါသဖြင့် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာ ပေသည်။ချက်ကျလှသော အဖြေစကား၏ ယုတ္တိခိုင်လုံမှု ကြောင့် မလူးသာမလွန်သာ ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ထိုအခိုက် ခန်းမဆောင်ထဲသို့ ညီတော် ဘိဘိသန ဝင်လာလေသည်။ ညီတော် သည် ရသေ့ကြီးကို မြင်သော အခါနန်းရင်ပြင်ပေါ် သို့ အပျာကယာဝပ်ချ၍ အရိုအသေပြုလိုက်သည်။ ရသေ့ကြီးက သူ၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ လက်တင်၍ ဆုများ ပေးနေသည်။သူတို့ကြည့်ရင်း ကျွန်ုပ်ရယ်ချင်ပြန်လာသည်။ ဘိဘိသနသည် ဘုရင်မင်းမြတ်၏ ညီလင်္ကာဒီပ၏ အိမ်ရှေ့စံ မင်းသားတစ်ပါးနှင့် ပင်မတူတော့။ ငယ်ရွယ်နပျိုသော ရသေ့တစ်ပါးနှင့် ပင် တူနေသေးသည်။ အိုမင်းရွတ်တွနေသော ရသေ့ကြီးနှင့် ငယ်ရွယ်နပျိုသော ရသေ့လေးတို့သည် ဒသဂီရိရှေ့၌ မခံမရက်နိုင် ဖြစ်နေကြရှာခြင်း။

"ဟား...ဟား...ဟား...။သူရာရဲ့ တန်ခိုးသတ္တိကိုလည်း နားမလည်ကြ၊ နားလည်ခံစားနေသူကိုလည်းမရှုဆိတ်နိုင်ကြ၊ ဟား...ဟား...ဟား..."

ကျွန်ုပ်ရယ်မိသည်မှာ မျက်ရည်များ ပင်လည်လာသည်။ အလွန်ရွှင်မြူး စရာကောင်းသော မြင်ကွင်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခုပင်။

"သူတော် စင်များ ရဲ့ အရိပ်အာဝါသ၊ အကျင့်သီလနဲ့ ငြိမ်းချမ်းမှု ကို ဖျက်ဆီးတဲ့ ရာဝဏ၊ မင်းဟာ လင်္ကာဒီပရဲ့ဘုန်းအကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်သလို အပြစ်အကြီးဆုံးရာဇဝတ်သားလည်း ဖြစ်တယ်"

ဂေါ်မံရသေ့ကြီး၏ အသံသည် ပိုမိုစူးရှလာသည်။ ဘိဘိသနကလည်း ဆရာရသေ့ကြီးကိုတစ်လှည့်၊ ကျွန်ုပ်ကိုတလှည့်ကြည့်နေရင်း တစုံတခုပြောရန်အားယူနေဟန်တူသည်။

"နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်၊ ဂရုဠမျိုး နွယ်စုတပ်မဟာ၊ ဂမ္ဘာနမျိုး နွယ်စုတပ်မဟာ၊ နာဂါမျိုး နွယ်စုတပ်မဟာ၊တပ်မဟာသုံးခုက တပ်မင်းများ အနားယူသွားကြပြီမို့ တပ်မင်းအသစ်များ ရွေးချယ်ခန့်ထားရန်ရှိပါတယ်။ပြီးတော့ကိုယ်ရံတော် စစ်သည်များ အတွက် လေးမြားစွမ်းရည်ပြိုင်ပွဲကျင်းပစရာလည်း ရှိပါတယ်။ ပြီးတော့ အရှေ့တောင်ဘက်ဒေသခြာဝိဒိယန်ကျေးကျွန်များ အတွက် စိုက်ပျိုး သီးနှံများ ခွဲဝေသတ်မှတ်ပေးစရာများ လည်း..."

"ဒါတွေ အားလုံး မင်းလုပ်လိုက် ညီတော် ဘိဘိသန"

ဘိဘိသနသည် ပါးစပ်ဟလျက် အံ့အားသင့်သွားလေသည်။ မှန်ပေသည်။ ဒေသဂီရိ ဘုရင်မင်းမြတ် အ ဖြစ်ကိုခံယူသည့်နေ့မှစ၍ နှစ် ပေါင်းများ စွာ အုပ်ချုပ်စီမံခဲ့ရသော ထိုလုပ်ငန်းများ ကို ကျွန်ုပ်ငြီးငွေ့လာပြီ ဖြစ်သည်။ယခုအခါလင်္ကာဒီပသည် ကြီးကျယ်ခဲ့ညား သော နိုင်ငံတော် ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ ဟစ်ကြွေးတိုက်ခိုက်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သည်ထိုအရာများ ကို ငြီးငွေ့လှပြီ။ ချို့မြန်စူးရှသော သူရာနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်သမင်ခတ်ပွဲ၊ ခြင်္သေ့တိုက်ပွဲများ ကြားတွင် သာ ကျွန်ုပ်၏ နွမ်းနယ်မှု ကို နှစ် မြုပ်ထားချင်သည်။

"ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ ငါပြောတာကြားရဲ့လား"

ဘိဘိသနသည် တုန်လှုပ်သွားလေသည်။ သို့သော်

အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက်ရုလိုက်ပြီး ဆက်ပြောပြန်လေသည်။

"နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ အခုမျိုး နွယ်စုခေါင်းဆောင်

ဘုရင့်ကျင့်ဝတ်ကနေ သွေဖယ်နေတယ်။မင်းကျင့်တရားတွေ ကို မျက်နှာလွှဲနေတယ်။

စောစောကလုပ်ငန်းတွေ ကို ညီတော် တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် . . . "

"ဟေ့ . . လင်္ကာဒီပဘုရင်ကို မင်းဒီလိုပြောသလား"

"လင်္ကာဒီပဘုရင်ရဲ့ သူရာဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ အ ဖြစ်ကို ညီတော် ပြောနေတာပါ။

စစ်မက်နဲ့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု မှာ မွေ့လျော်တဲ့အ ဖြစ်၊ ခြာဝိဒိယန မိန်းမပျိုများ နဲ့

ယစ်မူးပျော်ပါးတဲ့အ ဖြစ်၊ ဒါတွေ တုန်းက ညီတော် ဘာမှမပြောခဲ့ပါဘူး။အခုသူရာရဲ့ ကျေးကျွန်

ဖြစ်နေရတဲ့အ ဖြစ်ကို ညီတော် ပြောနေပါတယ်။ လင်္ကာဒီပတိုင်းရင်းသားတို့ဟာ

သူတို့ချစ်မြတ်နိုးတဲ့ဘုရင်မော က်မှာ :သွေဖယ်မှု တွေ ကို အကုန်အစင်သိကြရင်

သူတို့အားလုံး ကြီးစွာ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားကြလိမ့်မယ်။ ဝမ်းနည်းတသယူကြီး မရ

ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်။ စစ်သည်တော် တွေ ကလည်း တွေ ဝေဖောက်ပြန်ကုန်ကြလိမ့်မယ်။

နန်းတော် ရဲ့ပြုသာဒ်ခေါင်ဖျားမှာ ဆီးနှင်းမလုံရင် နန်းရင်ပြင်မှာ ဆီးနှင်းတွေ

စိုရွှဲနေပါလိမ့်မယ်။ ညီတော် ကိုသတ်ချင်သတ်လိုက်ပါဘုရင်မင်းမြတ်။ သို့သော် မိမိကိုယ်နဲ့

မိမိအမျိုး အနွယ်၊ မိမိရဲ့တိုင်းပြည် နိုင်ငံတော် ကိုတော့ မသတ်ပါနဲ့။"

ဘိဘိသနအသံသည် ခန်းမဆောင်အတွင်း ၌ ဟိန်း၍ ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

နူးညံ့ဖျော့တော့သော သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်။ သူ့အသံက တင်းမာပြတ်သားနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အာခေါင်များ ခြောက်လာသဖြင့် ရွှေသေတကောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ရပြန်သည်။

"သူရာရဲ့ကျေးကျွန်တဲ့ . . . ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"ဟုတ်တယ် ရာဝဏ"

သူရာများ သည် ရွှေတကောင်းထဲမှ ရွှေခွက်ထဲသို့ လှပစွာ စီးသွန်နေကြသည်။
သင်းပုံသော ရနံ့သည် ကျွန်ုပ်၏ ဂန္ဓရုံကိုလှုပ်ခတ်ကျီစယ်၍ နေပေသည်။

"အင်း . . .သူရာရဲ့ ကျေးကျွန်တဲ့။နန်းစည်းစိမ်၊ အာဏာစက်၊ ပိုင်နက်၊
ဘုန်းလက်ရုန်းသတ္တိ၊ တန်ခိုးရှိန်စော်၊ . . .ပြီးတော့ရဲရင့်တဲ့ နှမတော် ဂန္ဓီ၊ ပညာရှိတဲ့ညီတော်
ဘိဘိသန၊ တက်ကြွထက်မြက်တဲ့ ဗြာဝိဒီယန်ရဲမက်များ ၊ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြားတွေ . .
.ပြီးတော့ လက်ရုံးရည်နဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သာတော် မေဃနာဒ၊ ဒါတွေ
အားလုံးပြည့်စုံနေတဲ့ဒသဂီရိဟာ အားလုံးရဲ့ အရှင်သခင် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ အားလုံးဟာ
ငါ့ရဲ့အောက်မှာ နိမ့်ဝင်နေကြတယ်။ အခုငါကသူရာရဲ့ကျေးကျွန်ဆိုတော့
ငါ့ထက်မြင့်မားနေတာပေါ့။ လင်္ကာဒီပဘုရင်ရဲ့နှလုံးဟာ အဲ့ဒီအရှင်သခင်ထံမှာ
မှေးစက်နားနေခွင့်ရတယ်။ ငါဟာသူရဲ့ကျေးကျွန် ဖြစ်သင့်တယ်။ အခြားဘာမှ
ငါ့နှလုံးသားထဲမှာ မရှိနိုင်ဘူး။သူရာသာလျှင်ရှိတယ်။ ဒါဟာသဘာဝ ကျတယ်။
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး အရှင်သခင်လုပ်ခဲ့ရတဲ့ကာလတွေ အတွက်ငါမောပန်းလှပြီ။
ငါအခုကျေးကျွန် ဖြစ်ပါရစေအုံး . . .အင်း . . သူရာရဲ့ကျေးကျွန် . . ."

ဂေါ်ခံရသေကြီးသည် ဘိဘိသန၏ ဝတ်ရုံစကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်စွဲလျက်
ကျွန်ုပ်အား ပြောသလိုလိုနှင့် လေးလေးနက်နက်ဆိုလေသည်။

"ရာဝဏမှာ မဟေသီမိဖုရားခေါင်အသစ်မရှိဘူးလား ဘိဘိသန"

"မရှိပါဘူး ဆရာရသေကြီး"

"သူဟာ တရားဓမ္မတစ်ခုခုမှာ ဝင်စားရင်ဝင်စား၊ သို့မဟုတ်ရင်လည်း
ချစ်ခြင်းမတ္တာတစ်ခုခုမှာ ဝင်စားရင်ဝင်စား၊နှစ် ခုအနက်တစ်ခုခုကို
ရရှိရင်ကောင်းမွန်သွားလိမ့်မယ်"

ထူးဆန်းသော စကားသည် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲသို့ အဟုန်ပြင်းစွာ
တွန်းထိုးဝင်ရောက်သွားလေသည်။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာ ဘာလဲဟင်။ . . . ဆရာရသေ့ကြီး၊ ဘိဘိသန၊ အဲဒီ လှပတဲ့ ဝေါဟာရလေးဟာဘာကိုဆိုလိုသလဲ၊မင်းသိလား"

"နနယ်ပျိုမျစ်တဲ့ မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို စွဲလမ်းတွယ်တာတာပေါ့ နောင်တော် "

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ့ခြေရင်းမှာ : နနယ်ပျိုမျစ်တဲ့ မိန်းမပျိုပေါင်း များ စွာ အချိန်နဲ့ပအမှု အဆင်သင့်ရှိနေတာပဲ"

"လှပတဲ့ကုထိယကို နှစ်သက် တာပေါ့"

"ဒါလည်းမဟုတ်သေးပါဘူး၊ လှပတဲ့ကုထိယတွေ အများ ကြီးကိုငါထိတွေ့ သုံးသပ်ခဲ့တာပဲ။ နှစ်သက် ခဲ့တာပဲ။ဒါပေမယ့်ချစ်ခြင်းမေတ္တာကိုငါမတွေ့မိပါဘူး"

ဘိဘိသနသည် သက်ပြင်းချလျက် ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မေးခွန်းကိုမဖြေနိုင်သည်မှာ ဤအကြိမ်သည်ပထမအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ နန်းဆောင်အတွင်း ဌ တိတ်ဆိတ်ခြင်းသည် ဖြန့်ကြက်အုပ်စိုးနေသည်။ ခဏကြာမှဆရာရသေ့ကြီး၏ အသံပေါ်လာသည်။

"ကဲ . . . ရာဝဏ၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို တို့များ နားမလည်ပါဘူး။ဒီတော့ ကျန်ခဲ့တဲ့တစ်ခုကိုပဲ ရွေးချယ်ကြပါစို့၊ မင်းရဲ့မောပန်းနွမ်းနယ်မှု ကို တရားဓမ္မထံမှာ စမ်းသပ်တဲ့အနေနဲ့ မှေးစက်ကြည့်ပါလားကွယ်"

ဆရာရသေ့ကြီး၏ အသံသည် စောစောကလို ပူလောင်၍ မနေတော့။ နှလုံးထိခိုက်သော အသံဖြင့် တုန်ယင်၍ နေပေသည်။

"ရော့ . . . ရော့ . . . ရာဝဏ။ ငါ့ရဲ့ ပုတီးကို ယူလိုက်စမ်းပါ။ ပုတီးတစ်စေ့စီကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ရေတွက်သုံးသပ်ကြည့်စမ်းပါ။ ငြိမ်းချမ်းမ.ရဲ့ လမ်းစကို မင်တွေ နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ရော့ယူပါ . . . ယူလိုက်ပါ သားရယ်"

ဆရာရသေ့ကြီးကို ကျွန်ုပ်မငြင်းပယ်ရက်ပေ။ ထို့ပြင်ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ပုတီးစေ့များ ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန်ရေတွက်သုံးသပ်ကြည့်ခြင်းဟူသည့်အလုပ်ကို

စမ်းသပ်ချင်စိတ်များပေါ်လာသည်။ ထို့ကြောင့် ပုတီးကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။

"ဒီလို လုပ်ကြည့်မယ်။ ညီတော် ဘိဘိသနနဲ့ ဂန္ထီက နန်းတောကို ခဏတာဝန်ယူပြီး အုပ်ချုပ်နေခဲ့ကြ။ ငါ ဓမ္မိကတောင်သေလာကိုသွားမယ်။ ပုတီးအလုပ်ကို ငါ တစ်ယောက် တည်း အေးအေးဆေးဆေး စမ်းသပ်ကြည့်ချင်တယ်"" ကောင်းလှပါတယ် ရာဝဏရယ်၊ ကောင်းလှပါတယ် "

"သူ့ရာကို ယူမသွားရဘူးနော်၊ နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"အေးပါကွာ"

ရေတံခွန်မှ ရေကျသံကို မည် သည့်တူရိယာဂီတနရီချက်မျှ မမီနိုင်ပေ။ ထို့ထက် ကျောက်တုံးများ ကိုရစ်ခွေစီးဆင်းနေသည့် ရေစီးသံကလေးများ သည် ပို၍ သုခုမဆန်နေ လေသည်။ ငှက်တော် နှင့် ကြိုး ကြာများ သည်တစ်ပင်မှတစ်ပင်ကို ခုန်ကူးရင်းတေးဆို ပြိုင်နေကြသည်။ ဥဗျိုင်းများ သည် သူတို့၏ တေးချင်းတွင် နစ်မျောပြီး ငါးဖမ်းရန်မေ့လျော့နေလေသည်။ ရွှေငါးများ သည်လည်း ဥဗျိုင်းများ ၏ ခြေထောက်များ အကြားသို့ အန္တရယ်ကို မေ့လျော့၍ ကူးခတ်သွားကြလေသည်။ ဝါကြင်သော သစ်ရွက်ကြွေများ သည် ရေစီးလမ်းကြောင်းပေါ် သို့ သူ့ထက်ငါ အလှအယက်နေရာလှရင်းသူတို့နှင့် အရောင် အသွေးတူသည့် ဟင်္သာအုပ်များ ဆီသို့ ပြေးလွှားသွားကြသည်။

ဟင်္သာအုပ်များ ပျံတက်သွားသော အခါ စမ်းချောင်းအစပ်မှ ယုန်ဖြူဖြူလေးများ သည် ထိတ်လန့်၍ တောစပ်ထဲသို့ ပြေးဝင် သွားသည်။ ယုန်တို့၏ မျက်လုံးများ မှာ ပတ္တမြားရည်များ ဖိတ်ကျတော့မည် ထင်ရသည်။ ယုန်ကလေးများ ပြေးဝင် သွားသော တောစပ်တွင် စံပယ်ရိုင်းများ သည် လွပ်လပ်ရဲတင်းစွာ ပွင့်နေကြသည်။ စမ်းချောင်းတစ်လျှောက်မြေပြင်သည်အဝါရောင် ၊ အနီရောင် ၊ ခရမ်းရောင် များ ဖြင့် ပြောက်မွှမ်းလျက်ရှိသည်။ ၎င်းရွှေဝါ၊ စိန်ပန်းနီ၊ စိန်ပန်းပြာနှင့် ပျဉ်းမင်များ အစီအရီပေါက်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ၎င်းနှင့် စိန်ပန်း၊ ပျဉ်းမင်တို့သည် စမ်းရေစီးသံကို

အနီးကပ်နားဆင်ရန်မြေပြင်သို့ ခုန်ဆင်းနေကြသည်။ နေသည် အပူရှိန်ကိုမပေး၊ အလင်းရောင် ကိုသာ ဖြစ်စေလေသည်။ သင်းပုံနွေးထွေးသော လေပြည်ထဲတွင် ဥဒေါင်းငှက်များ သည် အကပြိုင်လျက်ရှိကြသည်။ ဓမ္မိကတောင်သေလာကား လှပချမ်းမြေ့လွန်းလှသည်။

လင်္ကာဒီပနန်းတော် ရှိ ပန်းပုနှင့် ဗိသုကာပညာရှင်တို့ အစွမ်းကုန်ပြင်ဆင်ထားသည့် မာလာဂန္ဓ ဥယျာဉ်တော် ၏ အလှတွင် နှစ် ပေါင်းကြာမြင့်စွာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရသော ကျွန်ုပ်သည် ဓမ္မိကတောင်သေလာ၏ လှပမှု ကို တအံ့တဩအငမ်းမရခံစားသုံးဆောင်လျက်နေမိပေသည်။

ဂန္ဓအာရုံတကာတို့ထက်လည်းကောင်း၊ စက္ခု အာရုံတကာတို့ထက်လည်းကောင်း သာလွန်ပြေပြစ်လေသည့်ဤတောတောင်၏ အလှအပသည် ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးကို နူးညံ့စွာ ၊ ထွေးပိုက်ချော့မော့နိုင်ပေသည်။ ဝီဘိသော မနသ အဟုန်တွင် ကွန်မြူး လူးလွန်လျက် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဂေါ်မံရသေ့ကြီးပေးလိုက် သည့် ပုတီးကိုလက်တွင် ချိတ်ဆွဲထား သည်။ ပုတီးစံမားကိုတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ရေတွက်သုံးသပ်ခြင်း အလုပ်၌ ဝင်စားနေခဲ့သည်မှာ သုံးရက်မျှရှိခဲ့ပြီ။

ဆရာရသေ့ကြီးပြောသည် ငြိမ်းချမ်းမှု ကို ရမရကျွန်ုပ်မသိသော် လည်း လင်္ကာဒီပသို့ ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဟု တစ်ခါတစ်ခါစဉ်းစားမိသည်။ သူ့ရာကို သတိရမိသော အခါ၌ ရွှေနန်းတော် ခန်းဆောင်ကိနလာမိသည်။ သို့ သော ဓမ္မိကတောင်သေလာ၏ ညှိယူချက်က ပြင်းထန်လှပေသည်။

စမ်းရေစီးသံနှင့် ငှက်တော် ကြိုး ကြာတို့၏ တေးချင်းများ က "မပြန်ပါနဲ့... ရာဝဏရယ်၊ မပြန်ပါနဲ့... ရာဝဏရယ်" ဟုကျွန်ုပ်အားပြောနေသလို ထင်မိသည်။ စိမ်းညို သော တောင်မကြီး တစ်ခုလုံး ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် မွှမ်းထုံးနေသည်။ ဓမ္မိကတောင်သည် သူ၏ ခြေရင်းတွင် ဤလှပသော နေရာပေါင်းများ စွာ ကိုဖန်တီးထားသည်။

ယနေ့နံနက်ပိုင်းအတွက် ကျွန်ုပ်သည် ဒျိုမြေမွှေးပျံ့သော သစ်သီးများ ကို

သုံးဆောင်ပြီးခဲ့ပေပြီ။ပုတီးစေ့များ ကိုလည်းရေတွက်သုံးသပ်ပြီးခဲ့ပြီ။
စမ်းရေသောက်သုံးရန်နှင့် ကိုယ်လက်ဆေးကြောရန်ကျွန်ုပ် စမ်းချောင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ ချောင်းစပ်တွင် ထိုင်လျက် ဓမ္မိတောင်သေလာအလှအပများ ကို ခံစားနေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။စမ်းချောင်းလေး၏ အထက်ဘက်မှ ငဝါပန်းကြွေများ တစ်စုတစ်ခဲတည်းများ၍
ဆင်းလာသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ပို၍ နီးကပ်လာ သော အခါ ငဝါပန်းများ မ ဖြစ်နိုင်။
ပိတောက်ပန်းပွင့်များ ဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်ုပ်တွက်ဆလိုက်သည်။ အကြောင်းမူစမ်းရေစီးသံနှင့်
ငှက်တော် ကြိုး ကြာတို့၏ တေးချင်းများ က "မပြန်ပါနဲ့ . . . ရာဝဏရယ်၊ မပြန်ပါနဲ့ . . .
ရာဝဏရယ်" ဟုကျွန်ုပ်အားပြောနေသလို ထင်မိသည်။ စိမ်းညိုသော တောင်မကြီးတစ်ခုလုံး
ပန်းရနံ့တို့ဖြင့် မွှမ်းထုံးနေသည်။ဓမ္မိကတောင်သည် သူ၏ ခြေရင်းတွင် ဤလှပသော
နေရာပေါင်းများ စွာ ကိုဖန်တီးထားသည်။

ယနေ့နံနက်ပိုင်းအတဗွက် ကျွန်ုပ်သည် ဒျူမြေမွှေးပုံသော သစ်သီးများ ကို
သုံးဆောင်ပြီးခဲ့ပေပြီ။ ပုတီးစေ့များ ကိုလည်းရေတွက်သုံးသပ်ပြီးခဲ့ပြီ။
စမ်းရေသောက်သုံးရန်နှင့် ကိုယ်လက်ဆေးကြောရန်ကျွန်ုပ် စမ်းချောင်းဆီသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်သည်။ချောင်းစပ်တွင် ထိုင်လျက် ဓမ္မိတောင်သေလာအလှအပများ ကို ခံစားနေမိခြင်း
ဖြစ်သည်။

စမ်းချောင်းလေး၏ အထက်ဘက်မှ ငဝါပန်းကြွေများ တစ်စုတစ်ခဲတည်း မျော၍
ဆင်းလာသည်ကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ပို၍ နီးကပ်လာသော အခါ ငဝါပန်းများ မ ဖြစ်နိုင်။
ပိတောက်ပန်းပွင့်များ ဖြစ်ရမည် ဟု ကျွန်ုပ်တွက်ဆလိုက်သည်။အကြောင်းမူသိ
ဂီသွေးပါနေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ပိတောက်ပွင့်တစ်ထွေးကြီး စမ်းရေ၌
မျောပါလာသည်ကား အံ့မခန်းသော အလှတစ်ပါးပင်တည်း။ သို့သော် ပိတောက်ပွင့်များ
လည်းမဟုတ်တန်ရာ။ ပန်းပွင့်များ ဖြစ်လျှင်ကျောက်တုံးတစ်ခုနှင့် တိုက်မိတိုင်း ဖွာရာရ
လွင့်စင်သွားရမည် ။ အစုအဝေးမှ အစိတ်အပိုင်းသို့ ပြန်ကြွသွားရမည် ။ ယခုမူစတင်တွေ
မြင်ရသည်မှ အနီးရောက်လာသည်အထိ တစ်လုံးတစ်စည်းတည်း ဖြစ်သည်။ ဝါရွှေသော
ထိုအရာသည်ကျွန်ုပ်ရှေ့ရှိကျောက်တုံးတစ်ခုကို တိုက်မိပြီးကပ်ငြိလျက်နေတော့သည်။ ရှေ့သို့

ဆက်လက်မော့ပါမသွားတော့၊ ရေစီးအားကြောင့်လွန်လူးလှုပ်ခါနေသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့
လာရောက်ခိုနားသည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကနစ် ခြိုက်စွာ ဖြင့်
ဆယ်ယူပေးရန်လက်ကိုပြင်လိုက်သည်။

"ဟင် .. "

ကျွန်ုပ်၏ နှလုံးသွေးများ ရပ်တန့်သွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ စမ်းရေစီးသံ၊
ငှက်တို့၏ တေးဆိုသံတို့အားလုံးတဒင်္ဂမူပျောက်ကွယ် တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။
ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်၏ သည်းပွတ်နှလုံးသည်ပင် ရင်မှခုန်ထွက်သွားပြီဟုထင်မိသည်။

"ရွှေရုပ်ပုံလွှာ တစ်ခု"

အသက်အရွယ် နှစ် အပိုင်းအခြား သတ်မှတ်ခြင်းငှာ မပြုထိုက်၊ မပြုအပ်၊ မပြု
နိုင်သည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ရွှေရုပ်ပုံလွှာ။ရေစိုနေသော ရွှေရုပ်ပုံလွှာထဲမှ မိန်းမပျိုလေး၏
ကေသာတို့သည် သက်ရှိထင်ရှား မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ရေစိုနေသည့်အတိုင်း။ဝင်းဖန့်သော
အသားအရေသည်လည်း သက်ရှိထင်ရှားမိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ ရေချိုး သန့်စင်ပြီးစ
ရေစိုနေသည့်အတိုင်း . . .။သူ၏ ကေသာ၊ အသားအရေ၊ ပခုံး၊ လက်မောင်း၊ လက်ဖမိုး၊
လက်ချောင်းလေးများ ၊ ပြီးတော့ ပြုံး ရယ်နေသည့်မျက်နှာ၊မျက်လုံး၊နှုတ်ခမ်းလွှာ၊ ပြည့်ဖြိုး
သည့်လည်တိုင် . . .။

မိန်းမ၏ လှပပြေပြစ်မှု အစိတ်အပိုင်း ဂုဏ်အင်္ဂါများ ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဘယ်သော
အခါမှ စိတ်ဖြာသုံးသပ်ခြင်းမပြုခဲ့။ထို့ကြောင့် ယင်းတို့ဂုဏ်ပုဒ်ကို ဖွင့်ဆိုထုတ်ဖော်ရန်
အဓိပ္ပယ်အနက်နှင့် ဝေါဟာရအသုံးအနှုန်းများ လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မရှိခဲ့။သို့ သော် ရွှေရုပ်ပုံလွှာ .
. . .။

"အချစ် . . . "

ကျွန်ုပ်၏ နှုတ်မှအသံတစ်သံ ထွက်ကျသွားသည်။ မိမိ၏ အသံကိုမိမိ ထူးဆန်းစွာ
ပြန်ကြားလိုက်မိသည်။ ထိုအသံနှင့် ထိုအသုံးနှုန်း အတွက် ကျွန်ုပ်တုန်လှုပ်သွားမိသည်။ အလို
. . . ကျွန်ုပ်မည် သည်ကို ရေရွတ်မိသနည်း။ရုပ်ပုံလွှာသည် စမ်းရေစီးထဲ၌

တဖျပ်ဖျပ်လှုပ်ခါနေသည်။

ကျွန်ုပ်၏ အသည်းနှလုံးသည် ထပ်တူထပ်မျှ လိုက်ပါလှုပ်ခါနေသည်။ မိမိ၏ ရင်ကို ပြန်လည်စမ်းသပ်ကြည့်မိသည်။ ယောင်ယမ်း၍ လက်ကို ပြန်ခွာလိုက်မိသည်။ "အချစ် . . . အချစ်" ဟူသော ရေရွတ်သံများ ကျွန်ုပ်၏ လက်ဝါးတွင် အခါမလပ်တိုးဆောင့်နေသည်ဟု ကြားမိသည်။ နှလုံးသည် ပွတ်၏ အသံကို နားဖြင့် မဟုတ်မူဘဲမည် သို့ ကျွန်ုပ်ကြားလေသနည်း။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်သည် အဘယ့်ကြောင့် နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်ရသနည်း။ အဟုန်ပြင်းစွာ လှည့်ပတ်နေတတ်သော လင်္ကာဒီပသွေးများ သည် အဘယ့်ကြောင့် အခြားနေရာများ တွင် တုံ့ဆိုင်းကာရင်အုံ၏ လက်ဝဲဘက်တွင် မှ အလုံးစုံသော အရှိန်အဟုန်တို့ဖြင့် ပေါင်းစုလှုပ်ခါရလေသနည်း။

ရုပ်ပုံရွေ့လွှာသည် စမ်းရေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ်လွန်လူးနေဆဲ . . .

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပြန်လည် သတိမထားမိပါဘဲလျက် ကျွန်ုပ်၏ လက်သည်တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်လျက်ရုပ်ပုံရွှာအထက်သို့ တက်သွားသည်။ လက်ကောက်ဝတ်မှ အသံများ မြည် နေသည်။ ပုတီးစေ့များ ရိုက်ခတ်သံ။ တရားဓမ္မ ငြိမ်းချမ်းမှု . . .

စိတ်အာရုံစိုက်မှု အတွက် ကိရိယာတန်ဆာ . . .

ထိတ်လန့်ခြင်းများ ဖြင့် လက်ကို ရုပ်လိုက်မိသည်။ ဆရာဂေါ်မံရသေ့ကြီး၏ စကားများ ကို ကြားယောင်လာသည်။

"တရားဓမ္မသို့ မဟုတ် ချစ်ခြင်းမေတ္တာ နှစ် ခုအနက် တစ်ခုခုမှာ ဝင်စားလိုက်မိရင် . . . "

ရုပ်ပုံရွေ့လွှာသည် ကျောက်တုံးတွင် ငြိတွယ်ရာမှ ရေစီးအရှိန်ကြောင့် အောက်ဘက်သို့ ဆက်လက်စီးဆင်းရန်ရွေ့လျားစပြုလာသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှာ ကံမှ ထွက်ခွာသွားတော့မည် ။ ထိုအ ဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်လာသည်။ ရုပ်ပုံရွေ့လွှာသည် စီးဆင်းမျောပါသွားပြီး ကျွန်ုပ်မျက်မှော ကံမှ ပျောက်ကွယ်သွားတော့မည် အ

ဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်ရင်မဆိုင်ရဲ၊လက်မခံရဲ။

"မသွားရဘူး . . . ငါ့ရှေ့မှာ ကံက ထွက်ခွာမသွားရဘူး"

သို့သော် ရုပ်ပုံရွှေလွှာသည် ကျွန်ုပ်ကို ပြုံး ရယ်နှုတ်ဆက်လျက် ကျောက်တုံးမှ ဖယ်ခွနေပြီ။ ထောင့်သုံးဖက်သည်စတင်လှုပ်ရှားနေပြီ။

"တရားဓမ္မနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနှစ် ခုအနက် တစ်ခုခု၊ အို . . . သွားပေရော့ . . ."

ဂေါ်ခံရသေကြီး၏ ပုတီးကို လက်မှချွတ်လျက် တောစပ်ဆီသို့

လွင့်ပစ်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးမှလုံးဝကင်းလွတ်သွားပြီး ဖြစ်သော ရွှေလျားစပြု နေသည့်ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို ဆယ်ယူလိုက်သည်။ ဤမျှသာ လှုပ်ရှားမှု လေးအတွက်ကျွန်ုပ်သည် မောဟိုက်၍ နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှားမှု ကြောင့် ဥဗျိုင်းများ ၊ စမ်းချောင်းထဲမှ ရွှေငါးများ တေးဆိုနေသော ငှက်များ လန့်ဖျတ်၍ အဝေးသို့ ဖယ်ရှားပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ စောစောက အလှအပများ ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင် ခပ်သိမ်းကုန်သော အလှအပများ ၏ ဘုရင်မ ရှိနေပေပြီ။ ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို လက်တွင် ကိုင်ထားရင်းကျွန်ုပ်သည် ဖြန့်၍ မကြည့်ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မြည် တမ်းနေမိပြန်သည်။

"အရှက်နှင့် အကြောက်ဆိုတာကို ခုမှပဲ ကျုပ်သိရတော့တယ်၊ တေးဆိုတဲ့ ငှက်ကလေးတွေ ၊ ရွှေငါးလေးတွေ ၊ ဥဗျိုင်း၊ ယုန်နဲ့ ဥဒေါင်းငှက်တွေ တော့ ကျုပ်ကိုကြည့်ရင်း လှောင်ပြောင်နေကြမှာ ပါပဲ။ ကျုပ်ရှက်မိပါရဲ့။ ပြီးတော့မင်းပျောက်ကွယ်သွားမှာ ကိုလဲ ကျုပ်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလိုက်တာများ လေ။ ကျုပ်ဘဝမှာ အခုမှပဲ အရှက်နဲ့အကြောက်ကိုရရှိတော့တာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် မင်းဟာ အခုကျုပ်လက်ထဲ ရောက်နေပြီမို့လား"

ကျွန်ုပ်သည် စမ်းချောင်းထဲမှာ ပင် နူးထောက်လျက် ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို ဖြန့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

"မင်းဟာ သိပ်ကိုလှတာပါပဲလား၊ ရုပ်ပုံရွှေလွှာထဲမှာ ဒီလောက်လှနေရင် သက်ရှိထင်ရှား ဖြစ်တဲ့မင်းဟာကမ္ဘာလောက်မှာ . . . ဟင် ဒါဖြင့် မင်းဘယ်သူလဲ . . ."

ရုပ်ပုံရွှေလွှာ၏ ကျောဘက်တွင် ဖောင်းကြွဖုထစ်နေသော နေရာတစ်ခုကို လက်ဖြင့် စမ်းမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည်ကျောဘက်သို့ ကယျာကယာ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုအရာမှာ ဘုရင်များ အသုံးပြုလေ့ရှိသည့် ခတ်နှိပ်ထားသော တံဆိပ်တော် ဖြစ်သည်။ ရွှေစများ ကပ်နေသည့် တံဆိပ်တော် ၏ အောက်ဘက်တွင် စာတန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

"မိထိလာနိုင်ငံ၊ ဇနက္ကဘုရင်မင်းမြတ်၏ သမီးတော် ၊ ဤရုပ်ပုံရွှေလွှာရှင် သီတာဒေဝီမင်းသမီး၏ ကြင်ရာတော် အ ဖြစ်ရွေးချယ်ခံရန်အတွက် ဤရုပ်ပုံရွှေလွှာကို ရရှိသော အသင့်အား၊ လေးတော် တင်ပွဲဝင်ရောက် ယှဉ်ပြိုင်ရန် ဖိတ်ကြားပါသည်"

"သီတာဒေဝီဆိုပါလား... ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့၊ မင်းရဲ့ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို ကျုပ်ဟာ အေးမြတဲ့ရေစီးထဲမှာ ဆယ်ယူရရှိတာမဟုတ်လား။ ဒါကြောင့်မင်းရဲ့ အမည် နာမဟာလဲ သီတာ၊ အင်း...အေးမြတဲ့ သီတာပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့ "

ကျွန်ုပ်သည် ရုပ်ပုံရွှေလွှာကို ထပ်မံ၍ ကြည့်မိပြန်သည်။ ဤရုပ်ပုံပိုင်ရှင်၏ ကြင်ရာတော် အ ဖြစ် အရွေးချယ်ခံရန်လေးတော် တင်ပွဲ၊ မိထိလာနိုင်ငံ ...။

အချစ်ကို တွေ့ ရှိနစ်မျောရာမှ ကျွန်ုပ်၏ သတိတရားများ သည် ပကတိအနေအထားသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ လေးတင်ပွဲ၊ကြင်ရာတော် ရွေးပွဲစသော အရာများ က ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကို စိုးမိုးသွားသည်။

"ကဲ ... ငါပြန်မယ် စမ်းချောင်းလေးရေ။ အချစ်ကို ဆောင်ကြဉ်းပြီးငါ့ရှေ့မှာ က် အရောက်ပို့တဲ့အတွက် မင်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သီတာဒေဝီနဲ့ လက်ထပ်ပြီးမှ မင်းဆီကို တစ်ခါကပြန်လာခဲ့မယ်။ အခုတော့ သွားလိုက်ဦးမယ်။လေးတင်ပွဲအတွက် မိထိလာကို သွားဖို့လေ"

"နောင်တော် ရောက်ခဲ့တဲ့ ဓမ္မိကတောင်ခြေရင်းက စမ်းချောင်းဟာ ရေတံခွန်က ဖြစ်လာတာ၊ ဒီရေတံခွန်ဟာမြောက်အရပ်ကလာတာဆိုတော့ အင်း... ဟိမဝန္တာမြောက်ပိုင်းဒေသမှာ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ရှိတယ်။ နေပါဦး...အဲဒီ တိုင်းပြည်က

ဘုရင်က ဗရသုရာမာမင်း၊ သူဟာ လူပျိုဘုရင်ပဲ။ တရားဓမ္မမှာ မွေ့လျော်တဲ့သူပဲ။ နောင်တော် ရခဲ့တဲ့ ရုပ်ပုံလွှာဟာဗရသုရာမာမင်းခံက ဖြစ်ရမယ်။ သူက လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတဲ့အမှု ကို ရှောင်ကြဉ်သူ ဖြစ်လေတော့ ရုပ်ပုံလွှာနဲ့လေးတင်ပွဲဖိတ်စာကို လက်မခံဘဲ ရေထဲမျောချ နောက် ... ရွှေရုပ်ပုံလွှာဟာ တောအထပ်ထပ်တောင် အထပ်ထပ်ကိုဖြတ်သန်းပြီး နောင်တော် ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်လာတာ ဖြစ်မယ်"

ညီတော် ဘိဘိသနက ရုပ်ပုံရွှေလွှာ၏ နောက်ကြောင်းကို တွက်ချက်ပြနေသည်။ ကျွန်ုပ်က ချပ်ဝတ်တန်ဆာများ ကိုဝတ်ဆင်ရင်း ဘိဘိသန၏ အတွေ့ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

"ဘယ်ဆီကပဲလာလာ ငါ့ဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ကလတယ်ဆိုကတည်းက သီတာနဲ့ငါဟာ ဖူးစာဆုံလိုပေါ့ဘိဘိသန"

"ဖူးစာဆိုပါလား ..."

လင်္ကာဒီပဘုရင်မင်းမြတ်အ ဖြစ်သည် လည်းကောင်း၊ လင်္ကာဒီပ အိမ်ရှေ့စံမင်းသား အ ဖြစ်သည်လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ဘိဘိသနတို့ထံမှ ပျောက်ကွယ်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သာမန်ညီအစ်ကို နှစ် ဦးသဖွယ်လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ ပြောဆိုနေမိကြသည်။

"ဟုတ်တယ်လေ . . ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာဟာလဲ သူ့ရဲ့ကာလအလျောက် ဖြစ်ပေါ်ပေါက်ဖွားလာရတာ ပဲ မဟုတ်လား"

"အလို . . . ချစ်ခြင်းမေတ္တာ . . တဲ့"

ဘိဘိသနက ရယ်မောနေသည့်အတွက်ကျွန်ုပ်၏ လှုပ်ရှားနေသော ရင်သည် ပို၍ လှုပ်ရှားလာသည်။ တစ်ဖက်စစ်မျက်နှာ၏ တပ်ဦးတံခွန်တွင် ရန်သူတပ်မှူး ကို ရင်ဆိုင်တွေ့လိုက်ရသလိုလည်း ကျွန်ုပ်ခံစားနေရသည်။ စစ်ပွဲများ တွင် တိုက်ခိုက်စဉ်က ထိုသို့ ရန်သူကို တွေ့လိုက်ရပြီ ဆိုသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်သည် အသံနက်ကြီးဖြင့် ဟစ်ကြွေးလေ့ရှိသည်။ ယခုမူ လည်ချောင်း - သို့ စုပြုံဆိုကျပ်လာသည့်တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားမှု

ကို ဘယ်လိုထုတ်ဖော်ဟစ်အော်ကြွေးကြော်ပစ်ရမှန်းမသိ။ သွေးတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင် ၎င်း လျင်မြန်စွာ လှည့်ပတ်နေသည်။

မည် သို့ မျှမနေတတ်တော့သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် တပ်မှူး တစ်ဦး၏ လက်ထဲမှ လှံတံကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှတညင်ပင်ကြီးဆီသို့ ပစ်စိုက်လိုက်ရသည်။ လှံတံ၏ ထိုးစိုက်မှု အရှိန်ကြောင့် သစ်ရွက်များ ဖွာခဲ ကြွေကျလာလေသည်။စိတ်ထဲတွင် အတန်ငယ် သက်သော ငဲ့သက်သာ ဖြစ်သွားသည်။

"နောင်တော် က အခုဘယ်ကိုခရီးထွက်မလို့လဲ၊ မဟူရာကိုလည်း ကြိုး တွေ ဆင်လို့ပါလား"

"ဟင် .. မင်းမသိဘူးလား ဘိဘိသန၊ မိထိလာကိုလေ"

"ဘယ်ကို"

"မိထိလာနိုင်ငံ ဇနက္ကဘုရင်ရဲ့ သမီးတော် သီတာဒေဝီရဲ့ ကြင်ရာရွေးပွဲ"

ဘိဘိသန၏ စောစောက ရွှင်မြူး နေသော အမူအရာများ သည် ရုတ်ချည်းပျောက်ကွယ်သွားပြန်သည်။မဟူရာ၏ ဇက်ကို ကိုင်၍ ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ လာရပ်သည်။

"နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်. . . . အဲဒီ မိထိလာပြည်ဟာ မြောက်ဘက်ဒေသတောင်တန်းများ ရဲ့တစ်ဖက်နိုင်ငံမဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ . . ဘိဘိသန"

"ဒါဖြင့် အဲဒီ ဒေသဟာ အာရိယန်တွေ ရဲ့ဒေသ၊ မိထိလာလေးတင်ပွဲကို လာရောက်မယ့်သူတွေ ဟာလည်းအာရိယန်မျိုး နွယ်စု ဘုရင်တွေ ဖြစ်မယ်၊ အို . . နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်ဟာ ရန်သူတွေ ရှိရာကို သွားမလို့လား"

"ဟေ . . မိထိလာဟာ အာရိယန်ဒေသတဲ့လား၊ ပြီးတော့ အသားဝါဘုရင်တွေ တစ်စုတစ်ရုံးတည်း ဆုံကြမယ်တဲ့လား၊ကောင်းတာပေါ့ညီတော် သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ရန်သူတွေ ကို တိုက်ခိုက်ပြီး ချစ်သူကို ဆောင်ကြဉ်းလာရမှာ ပေါ့"

"မ သွားပါနဲ့နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်... မ သွားပါနဲ့၊ ဒီခရီးဟာ နောင်တော် အတွက် အန္တရာယ်ထူပြောလှပါတယ်၊တပ်မှူး များ မဟူရာကိုဖောင်းထဲပြန်သွင်းလိုက်ကြပါ"

ဘိဘိသနသည်တုန်လှုပ်စွာ ဖြင့် တပ်မှူး များ ကို အမိန့်ပေးနေသည်။

"ချစ်ခြင်းမေတ္တာရှိရာကို ငါမသွားလို့ ဖြစ်မလား ဘိဘိသန၊ အေး... မဟူရာကို ပြန်သိမ်းချင်သိမ်းလိုက်တော့၊ဒါပေမယ့် မြင်းခြောက်ကောင်က စစ်ရထားကို ထုတ်ခဲ့စမ်း၊ ရန်သူအသားဝါဘုရင်တွေ ရှိရာကို သွားတဲ့ခရီးဟာစစ်ရထားနဲ့ပိုပြီးသင့်လျော်မယ်။ သွားလေ သွား... ထုတ်ခဲ့စမ်း"

"နောင်တော် ဘုရင်... မင်း... မြတ်"

"မင်း... ဖယ်လိုက်စမ်း ညှိတော် ဘိဘိသန၊ ဒသင်္ဂီရိရဲရှေ့မှော ကံကနေ လမ်းဖယ်လိုက်စမ်း၊ ဟေ့... မင်း... ဘာလုပ်နေတာလဲ တပ်မှူး... စစ်ရထားထုတ်ခဲ့ဖို့ ငါအမိန့်ပေးနေတယ်"

"တပ်မှူး... စစ်ရထားမထုတ်ခဲ့နဲ့"

ကျွန်ုပ်ကို တလှည့် ဘိဘိသနကို တလှည့်ကြည့်သော ဖြူရော်နေသည့် တပ်မှူး ၏ မျက်နှာကို ကျွန်ုပ် လက်ပြန်ဖြတ်၍ ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

"သွားစမ်း... လင်္ကာဒီပဘုရင်ခိုင်းတာကို လုပ်စမ်း"

တပ်မှူး သည် ပါးစပ်မှထွက်ကျလာသော သွေးများ ကို ပင်မသုတ်နိုင်ဘဲ ကျွန်ုပ်ရှေ့မှ ထွက်ခွာသွားသည်။ပြေးသွားသော တပ်မှူး ၏ ခြေသလုံးကို ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ ဓားမြှောင်သည် ဘိဘိသန၏ မျက်နှာရှေ့မှဖြတ်သွားပြီး တပ်မှူး ၏ ခြေသလုံးကို ဝင်စိုက်လေသည်။

"မင်း... အဲဒီ ဓားကို ဆွဲမထုတ်နဲ့၊ စစ်ရထားကို အခု ချက်ချင်း ငါ့ရှေ့ယူလာပြီးမှ ဓားကိုပြန်နုတ်"

တပ်မှူး ပြေးသွားသော လမ်းတစ်လျှောက်၌ သွေးစက်များ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘိဘိသနသည် မူလနေရာမှနောက်ပြန်ဆုတ်သွားပြီး တုန်လှုပ်သော နှုတ်ခမ်းများ ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

"ဘိဘိသန . . . မင်းရဲ့စိုးရိမ်မှု ကိုသာ ငါဂရုစိုက်နေရင် လင်္ကာဒီပဟာ ဒီနေ့ . . . ဒီလိုနယ်နိမိတ်မျိုး ဖြစ်မလာပါဘူးကွယ်။ ဒသဂီရရဲ့ ဆန္ဒရှေ့မှာ ကန့်လန့်ဖြတ်လာတဲ့ အရာမှန်သမျှဟာ ကျိုး ပဲ့ပျက်စီးရမှာ ချည်းပဲ။ အေး ငါ့ရဲ့ စစ်ရထားရှေ့မှာ မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှဲချပြီး လမ်းပိတ်တားဆီးဖို့လဲမကြိုး စားနဲ့နော်။ မင်းကိုဖြတ်ကြိတ်မောင်းနှင်ပြီးမှ ငါမိထိလာပြည်ကို သွားမယ်။ နားလည်လား။"

ဘိဘိသနသည် ခေါင်းကို အောက်စိုက်ထားလေသည်။ စစ်ရထားလည်း ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ ရောက်လာပေပြီ။ ရထားသွားယူသော တပ်မှူး ၏ ခြေသလုံးသည် သွေးခြင်းခြင်းနီနေသည်။ ဓားမြှောင်က စိုက်လျက်သားရှိသည်။

"ဓားမြှောင်နှုတ်တော့၊ ဆေးဝါးကုသမှု ကို ခံယူပြီး အနားယူလိုက်။ မင်းလည်းသွားတော့"

ချုပ်ဝတ်တန်ဆာများ ကို ဝတ်ဆင်ပေးနေသည့် အခြားတပ်မှူး တစ်ယောက် ကိုပါ အမိန့်ပေးလိုက် သည်။ တပ်မှူး များ သည် ကိုယ်ကိုကျပျ၍ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ညီတော် ဘိဘိသနနှင့် ကျွန်ုပ် နှစ် ယောက် တည်းကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

"ဒီမှာ ဘိဘိသန၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာရဲ့ တိုက်တွန်းမှု ဆိုတာကို မင်းထည့်မတွက်မိဘူးလား"

"ညီတော် ပါလိုက်ခဲ့ပါရစေ၊ နောင်တော် ဘုရင်မင်းမြတ်"

"ဘယ်သူမှမလိုက်နဲ့၊ ငါဟာ လေးတင်ပွဲနဲ့ ကြင်ရာရွေးပွဲကိုသွားခြင်း ဖြစ်တယ်။ ဒသဂီရီဟာ လင်္ကာဒီပနယ်နိမိတ်ရဲ့ပြင်ပမှာ အထူးသဖြင့် အသားဝါတွေ ရဲ့ ဒေသမှာ စစ်သည်ဗိုလ်ပါတစ်ဦးမှမပါဘဲ သွားနိုင်မှသာ ခြာဝိဒိယန်ဘုရင်မည် တယ်၊ ဒါနဲ့ဂန္တီ တစ်ယောက် ကော"

မိထိလာပြည်သို့ သွားရေး နှင့် ပတ်သတ်၍ ညီတော် နှင့် ဆက်လက်
မပြောချင်တော့သော ကြောင့် ဂန္တီအကြောင်းမေးလိုက်သည်။

"အရှေ့ဘက် ဟေမန္တတောအုပ်ကို သမင်ဖမ်းဖို့ထွက် သွားပါတယ် နောင်တော်။
အဲဒီ အရပ်မှာ ရွှေရောင် အဆင်းရှိတဲ့သမင်တွေ ကျက်စားနေတယ်လို့ သိရပါတယ်"

"ဟေ့ သိပ်ကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ဂန္တီကို ငါကအမိန့်ပေးလိုက် တယ်လို့ပြောလိုက်၊
အစ်ကိုတော် ဘုရင်မင်းမြတ်နဲ့အတူပါလာမယ့် သီတာဒေဝီအတွက် ရွှေရောင်
သမင်လေးတစ်ကောင် လက်သပ်မွှေးထားပါလို့... ကိုင်းဟေ့ .."

ရထားပေါ် သို့ ခုန်တက်လိုက်ပြီး ရွှေမြားကာတစ်ဖက်တိုင်ထိပ်တွင်
ချည်နှောင်ထားသည့် ဇက်ကြိုး များ ကိုစုစည်းဆွဲကိုင်လိုက်သည်။ ဘိဘိသနသည်
မလှမ်းမကမ်းသို့ ဆုတ်ခွာပြီး ခူးထောက်ဦးညွတ်လျက်နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။ရထားဘီးများ
စတင်ရွေလျားလာသော အခါ သူကအောင်ဟစ်သတိပေးပြန်သည်။

"ရန်သူကို သတိထားပါနောင်တော် ဘုရင်မင်းပြတ်၊ ရန်သူအာရိယန်တွေ .."

စစ်မြင်းကြီးများ ကို ကျာပွတ်ဖြင့် ရိုက်ရင်း ကျွန်ုပ် ပြုံး လိုက်မိပေသည်။

"ရန်သူ အာရိယန်မဟုတ်ဘူး၊ ချစ်သူ သီတာပါ"

***